

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

@catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

catalunya cristiana

45 Anys

Els pares sinodals escriuen la primera pàgina d'un temps nou

Conversem amb els cardenals Joan Josep Omella i Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga — P 8-13

Guillermo Simón - Castellví

Omella convida Maradiaga a signar en el llibre de la Sagrada Família, el diumenge 3 de novembre.

SUMARI

24 NOVEMBRE 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-20

**Entrevista a
Salvador Busquets,
nou president de
Càritas Catalunya**

Substitueix Francesc Roig,
president durant els darrers
vuit anys

24-28

L'ànima d'un territori

Una guia ens apropa al més autèntic dels Pirineus catalans

38-39

Sagrat Cor de Vistabella, la joia de Josep Maria Jujol

L'exposició "L'obra de Jujol a Vistabella" es pot visitar fins al 15 de desembre

47

Entrevista a Berta Fusté, organitzadora del recés d'Advent per a joves a Poblet

Se celebrarà el cap de setmana del divendres 29 de novembre al diumenge 1 de desembre

EDITORIAL

Arrelats al Vaticà II

Quan feia només quatre dies que havia finalitzat el Sínode sobre la Sinodalitat (2021-2024) vam tenir l'enorme privilegi de mantenir una conversa amb dos pares sinodals i màxims homes de confiança del papa Francesc: els cardenals Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, i Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, arquebisbe emèrit de Tegucigalpa (Hondures).

Maradiaga, a punt de complir 82 anys, ha estat coordinador del primer consell de cardenals del papa Francesc i president de Càritas Internacional. En total, ha participat en onze sínodes i aquesta vasta experiència li permet concloure que el Sínode sobre la Sinodalitat "és una nova eclesiologia en la qual laics i laiques ja no són simplement clients de la jerarquia, sinó participants. Això és inèdit i obre un futur preciós".

Però com bé reiteren els cardenals al llarg de l'entrevista, el papa Francesc no s'ha inventat res, sinó que el que ha fet és donar resposta al repte encara pendent de portar a terme l'acompliment del Concili Vaticà II. "En diverses ocasions el Papa ha dit que un concili triga almenys cent anys a aplicar-se del tot", recorda el cardinal Omella.

Per tant, així com és un repte el postsínode, és a dir, l'aplicació a les Esglésies locals del que s'ha treballat a l'aula sinodal, també ho continua sent la recepció plena del concili convocat per Joan XXIII (1962) i prosseguit i clausurat per Pau VI (1965), efemèride de la qual l'any vinent celebrarem el 60è aniversari.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

--	--	--	--	--	--

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

EVA FERNÁNDEZ

@evaenlaradio

14/11/2024

Corresponsal de la Cope al Vaticà
Entrem a l'Ambulatori Sanitari instal·lat des del 2015 en un angle de la plaça de Sant Pare. Durant aquesta setmana prop de 50 especialistes ofereixen assistència gratuïta a les persones necessitades, moltes sense llar. Anàlisis, ecografies, radiografies, cures... #Jornada-delsPobres

RAMON E. CARBONELL

@RamonCarbonell6

14/11/2024

Director de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat
Molt content pel nomenament de l'amic Salvador Busquets com a nou president de Càritas Catalunya. Per sempre agraït al Francesc Roig per la seva generositat i bon fer com a president durant els darrers 8 anys

RAMON BASSAS

@ramonbassas

13/11/2024

Director general d'Afers Religiosos
Bona conversa, ahir, amb els membres del GTER (Grup de Treball Estable de Religions), un magnífic interlocutor i un esplèndid exemple de diàleg i cooperació entre diferents. Catalunya n'ha d'estar molt orgullosa. I hi ha molta feina a fer junts

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

BEATIFICACIÓ DE DOS MÀRTIRS A LA SAGRADA FAMÍLIA

Oferim en directe, dissabte 23 de novembre a les 11 del matí des de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, la missa amb la beatificació del sacerdot Gaietà Clausellas i el laic Antoni Tort, màrtirs de la persecució religiosa dels anys 30. La presideix el cardenal Marcello Semeraro, prefecte del Dicasteri de les Causes dels Sants, i concelebreu l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i el bisbe de Terrassa, Salvador Cristau, entre altres pastors i preveres, amb diversos diaques assistents.

Gaietà Clausellas i Ballvé, nascut

el 1863, i Antoni Tort i Reixachs, el 1895, van morir els primers mesos de la guerra civil espanyola, oferint un testimoni de fe i compromís amb l'Església i amb Crist. Els dos nous beats representen exemples de vida cristiana des de diferents vocacions. Clausellas va destacar per la seva dedicació als pobres i persones grans de la seva comunitat, mentre que Tort va viure la fe dins de la seva vida familiar i laboral, com a espòs, pare de família i treballador, amb un testimoni inspirador també en l'àmbit social.

Zoom MACIÀ GRAU

Catedral de Barcelona

Promogudes per la catedral de Barcelona, les obres de restauració de l'església de Sant Sever encaren el darrer tram. Es tracta d'un temple edificat entre el 1699 i el 1704 situat al costat de la catedral. Les obres, que finalitzaran en els pròxims mesos, suposen una de les intervencions de recuperació del patrimoni cultural més importants a Catalunya. Gràcies als treballs s'ha pogut constatar que l'església de Sant Sever és el monument barroc més ben conservat de Barcelona fins a l'actualitat, una autèntica joia arquitectònica, obra del català Jaume Arnaudies i el seu successor, Joan Fiter.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

25 de novembre del 2005

La festa de Corpus a Berga, coneguda com la Patum, és declarada Patrimoni de la Humanitat

Des del monestir

Avui, en aquesta casa

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Aquest novembre s'han esciaïgut algunes festes de dedicació d'església. El dia 9, la de Sant Joan del Laterà a Roma; el dia 10, la de la catedral de Solsona; el dia 18, la de la catedral de Barcelona, i el mateix dia, la de les basíliques dels Sants Pere i Pau a Roma; el dia 13, encara, la de la nostra església monàstica de Poblet, consagrada el 1695 després d'unes obres de restauració a causa d'un incendi.

Vull comentar un element només d'aquesta litúrgia de dedicació. Es tracta de l'antífona del Càntic de Zacaries, diu així: "Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva. Ell baixà de seguida i el rebé tot content a casa seva. Avui Déu ha salvat aquesta casa, al-le-

L'antífona defineix l'església com un dinamisme d'acolliment i trobada

luia." L'antífona defineix l'església com un dinamisme d'acolliment i trobada: el pecador, Zaqueu, és acollit per Crist, que passa, en tant que ell mateix, Zaqueu, obeint la invitació de Crist, l'acull a casa seva. En aquest dinamisme d'acolliment i trobada actua la salvació. I aquesta salvació s'esdevé avui: no és una cosa del passat ni del futur, sinó avui. Un avui, en tot cas, que actualitza el passat —el misteri pasqual font única de salvació— per projectar-nos, tot fent camí, vers el futur de l'acompliment escatològic d'aquesta salvació. L'al·leluia final indica que l'avui de la litúrgia de l'Església és sempre actualització del misteri pasqual de Jesucrist.

És un text genial, inspirat, com-

parable, posem per cas, al de l'antífona del Càntic de Zacaries del dia d'Epifania. La melodia gregoriana, a més, escrita en el mode vuitè, en realça el sentit, posant l'accent en dos punts importants: en el primer "avui", on el moviment musical assoleix el seu clímax, i en "aquesta casa", amb un punt de contenció. I entremig d'aquests dos punts, la frase central: "El rebé tot content a casa seva", "*gaudens*", diu el text llatí, un participi present que apunta a la joia íntima, profunda, del cor.

El mot "casa" es repeteix tres vegades. Una manera bella i incisiva de presentar l'església com a casa d'acolliment i de trobada, casa de Déu i casa dels pecadors: porta del cel i del goig de la salvació. ■

Contrapunt

Solidaritat en l'adversitat

**JOAN CARLES
NICUESA VILARDELL**
Delegat diocesà
de Càritas Lleida

Un dels aspectes més dolorosos és la pèrdua de vides humanes

La Comunitat Valenciana, Castella-la Manxa i Andalusia, han plantat cara a situacions tan adverses que han posat a prova la resiliència de les persones de les respectives comunitats. Aquestes circumstàncies han portat molts a experimentar una barreja d'emocions intenses i pèrdues significatives. També és el sentiment de molts de nosaltres que, des de la distància física però no de cor, hem viscut amb patiment, seguint les informacions que els mitjans ens anaven descrivint des dels llocs on succeïen els efectes de la dana.

I enmig d'aquest caos, d'aquesta adversitat, d'aquest abatiment, la solidaritat s'ha manifestat com un far d'esperança. Les persones, els veïns i veïnes i també tothom qui

d'alguna manera o altra han disposat temps i forces, han demostrat una extraordinària capacitat per unir-se i recolzar-se mútuament, per sobre d'interessos, d'egos, i de voler sortir a la foto.

Tot i la impotència davant de l'adversitat, un dels aspectes més dolorosos de qualsevol crisi és la pèrdua de vides humanes. Aquesta pèrdua està per sobre de la dels quantiosos béns materials i personals; les comunitats afectades han hagut d'enfrontar-se al dol per la desaparició dels éssers estimats. Fet que ha deixat un profund impacte emocional en famílies i amics. Aquestes pèrdues no només representen un desastre econòmic, són també un daltabaix emocional per la pèrdua de records de tota una vida,

ja que molts d'aquests béns estaven carregats de records i de significat personal. Afrontar aquestes pèrdues i reptes pot generar un sentiment d'impotència i de vulnerabilitat.

Caldrà, doncs, no oblidar-nos d'aquest patiment, caldrà molt suport emocional, caldran molts recursos tant governamentals com no governamentals, caldrà molt suport social, caldrà molta determinació i resiliència.

Estariem davant d'una nova actualització de la paràbola del Bon Samarità (Lc 10,25-29)?; amb plenitud de sentit del que vol dir cuidar-nos mútuament, malgrat les diferències de pensament, opinió, religió, procedència, etc.

Crec que sí. ■

Podem pregar al nostre Pare perquè ens doni
el pa de cada dia, el pa de l'Eucaristia
i el pa de la Paraula

Un resum de l'Evangelí

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Aquest diumenge, solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers, ens trobem ja a les portes del Jubileu de 2025. El papa Francesc ens va proposar que ens preparéssim per a aquest important esdeveniment dedicant un any a la pregària. En aquest any no podia faltar una reflexió sobre la pregària que Jesús mateix ens va ensenyar. L'evangelista Lluc ens explica l'episodi en què els deixebles van trobar Jesús pregant. Impressionats per la manera en què resava, li van demanar que els ensenyés a pregar. Jesús els va respondre amb la pregària del Parenostre (cf. Lc 11,1-2).

El Parenostre* és una pregària que la majoria de nosaltres vam aprendre de petits. Sovint la resem d'una manera rutinària. Avui us voldria convidar a assaborir cada paraula

d'aquesta bella pregària. Si meditem el Parenostre amb fe, aprendrem a dirigir-nos a Déu com un pare, al qual demanem tot el que necessitem per a la nostra vida cristiana.

Jesús ens ensenya que Déu és un bon pare, amb qui podem compartir les nostres alegries, tristors i esperances. Ell sempre ens està buscant. Sempre espera els seus fills amb els braços oberts. Ens ho diu l'autor de la primera carta de Joan amb aquestes paraules: "Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: ser anomenats fills de Déu. I ho som!" (1Jn 3,1).

Déu és certament un pare i vol el millor per als seus fills. Ell ha dissenyat amb il·lusió un projecte per al nostre món. Compta amb nosaltres per construir entre tots el seu Regne de pau i amor. No ens desanímim si de vegades el Regne de Déu sembla una realitat petita i fràgil. Déu el farà fructificar amb l'ajuda de la seva gràcia. Que vingui a nosaltres el seu Regne!

Jesús ens ensenya a confiar en Déu i a obrir-li el nostre cor. Podem pregar al nostre Pare perquè ens doni el pa de cada dia, el pa de l'Eucaristia i el pa de la Paraula. Preguem-li, sobretot, que ens ensenyi a ser un bon pa per als altres, especialment per a tots aquells que la vida ha deixat al marge del camí.

Jesús ens demana que reconeguem davant de Déu les nostres limitacions i pecats. El profeta Osees diu que el nostre amor és com la rosada, que a l'albada desapareix (cf. Os 6,4). Tanmateix, l'amor de Déu és infinit. Res pot apagar la tendresa que sent per nosaltres. Només Ell ens pot ajudar a estimar els nostres germans i a perdonar aquells que ens han ofès.

Benvolguts germans i germanes, tal com ens diu Tertul·lià, un dels pares de l'Església, el Parenostre és un resum de l'Evangelí. Preguem l'Esperit Sant que la pregària que Jesús ens va ensenyar ens ajudi a transformar el món amb la bona nova del seu amor. ■

***US ANIMO A LLEGIR LES CATEQUESIS
SOBRE EL PARENOSTRE DEL PAPA
FRANCESC PRONUNCIADES DES DEL 5
DE DESEMBRE DE 2018 FINS AL 22 DE
MAIG DE 2019, QUE TAMBÉ PODEU
TROBAR A:**

Conversem amb els cardenals Joan Josep Omella i Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga

LA SINODALITAT, CAMÍ IMPARABLE

CARME MUNTÉ MARGALEF

Dos cardenals, un salesià i l'altre capellà diocesà, un procedent del Nou Món i l'altre del Vell Continent, però plegats en la missió liderada pel papa Francesc de conduir l'Església per la senda del segon mil·lenni. Tant el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, com el cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, arquebisbe emèrit de Tegucigalpa (Hondures), són homes de confiança del papa Francesc i han compartit responsabilitat en el Consell de Cardenals, així com en el Sínode sobre la Sinodalitat que es va clausurar l'octubre passat. En una recent visita de Maradiaga a Barcelona, vam tenir el privilegi de mantenir una conversa a tres bandes. Vet aquí el resultat.

Moment de la conversa mantinguda amb els cardenals, al Palau Episcopal de Barcelona, el 31 d'octubre passat.

Estan preparades les Esglésies locals per assumir el postsínode?

O.A.R.M. Cal un procés de conversió a la sinodalitat. Li hem suggerit al Sant Pare que la propera Quaresma, encara que sigui Any Sant, estigui orientada a la conversió a la sinodalitat. Seria molt fructuós i aniria preparant la gent. Si a una persona sempre li han dit “calla” i ara li diuen “participa”, no és fàcil.

J.J.O. En tota reforma sempre n'hi ha uns que s'hi entusiasmen i d'altres de més reticents. Tots hem d'aprendre a convertir-nos participant, escoltant i fent camí plegats per anunciar l'Evangeli de Jesucrist al món. I qui coneix millor el món? Els seglars. Ells poden aportar molt del compromís en aquest món, i no saltres, els sacerdots, acompanyar aquest compromís. El camí sinodal l'hauré de fer lentament, però ja és imparabile.

Les reticències i les desconfiances, que hi són, responen també a raons geogràfiques i als diferents ritmes de les Esglésies?

O.A.R.M. Sí que es nota. Una cosa és Amèrica Llatina, des de Mèxic fins a Xile, i una altra són els Estats Units i el Canadà. Són realitats completament diferents. Als Estats Units hi ha moltes reticències i comunitats que encara no han entrat en la sinodalitat.

J.J.O. A Europa, els països que van estar sota el règim comunista han tingut una experiència d'Església totalment diferent dels altres, però el que és bonic és la comunió entre nosaltres, sentir-nos units pel Papa que ens convoca en nom de Jesucrist i per la mateixa fe que professem. A més, no podem oblidar que el Sínode ve del Concili Vaticà II i que va ser creat per Pau VI. El primer capítol de *Lumen gentium* no parla dels bisbes i cardenals sinó del Poble de Déu i que com a batejats tenim l'obligació de caminar plegats per anunciar la bona nova al món. El que passa és que el papa Francesc ha donat al Sínode aquest plus que li faltava en el sentit que sigui tot el Poble de Déu el que entri en el camí d'informar, ajudar, reflexionar i ajudar-lo en el govern de l'Església. El papa Francesc porta ben endins del cor l'exhortació de Pau VI *Evangelii nuntiandi*.

Continua sent un repte pendent aplicar el Concili Vaticà II?

J.J.O. Sí. No hi ha creacions noves, el que fa el papa Francesc és aplicar

el Concili Vaticà II en la seva totalitat. En diverses ocasions el Papa ha dit que un concili triga almenys cent anys en aplicar-se del tot.

O.A.R.M. No voldria escandalitzar ningú però molts ni el coneixen. Quan es van complir els 50 anys del Concili Vaticà II, vaig preguntar als meus capellans si n'havien llegit tots els documents. Ben pocs ho havien fet. Aleshores els vaig fer fer el propòsit, en l'any de l'aniversari, de llegir-se'ls. Quan va acabar el Sínode sobre la Nova Evangelització, li vaig preguntar al papa Francesc si trauria una exhortació postsinodal. Em va dir: “Si hi ha res de nou la faré, si no, ja tenim *Evangelii nuntiandi*, un document no només magisterial sinó magistral.”

Com valoren que el papa Francesc no hagi escrit una exhortació postsinodal sinó que hagi ofert el document final?

O.A.R.M. Perquè el que ha sorgit és fruit de tota la feina feta, ja no són simples recomanacions, com es feia abans, sinó camins recorreguts. La idea del papa Francesc és posar-ho en pràctica de seguida.

J.J.O. Els punts acordats són fruit de la metodologia de l'Escolta de l'Esperit. Un cop parlat i consensuat ho vam plasmar per escrit, ho vam votar i tots els punts van ser aprovats. El papa Francesc va ser present durant la votació. Uns amb algun vot negatiu; un amb un bon grup de vots negatius però no amb la majoria per ser rebutjat. Com va dir el papa Francesc, “assumeixo el que ha dit el Poble de Déu després de l'escolta de l'Esperit Sant”. Em sembla molt bonic.

El bon grup de vots negatius va ser per al punt 60, el que tractava el tema del diaconat femení.

J.J.O. En aquest punt, que és molt bonic i molt llarg, hi havia el tema del diaconat femení, que estava molt ben escrit però que a alguns els semblava poc i a d'altres, massa.

O.A.R.M. El Sínode ha acabat però hi ha deu comissions que continuaran estudiant temes polèmics com el diaconat femení, el paper dels nuncis o la relació entre l'Església catòlica de ritu occidental i l'oriental. Les comissions ja ens van oferir una primera impressió de la seva feina i, al juny de l'any que ve, hauran de presentar el resultat dels seus estudis. Què es farà després? El Sant Pare és qui ho sap. Potser una altra sessió sinodal.

JOAN JOSEP OMELLA

“El que fa el papa Francesc és aplicar el Concili Vaticà II en la seva totalitat”

“La pobresa no és només de diners i feina, sinó també de com valorem la vida, la fe i l'esperança”

“El jove del futur necessita creure el que diu l'encíclica ‘Dilexit nos’”

Tots dos han participat, encara que en etapes diferents, en el Consell de Cardenals, el nucli de màxima confiança de Francesc. Com valoren aquesta responsabilitat?

O.A.R.M. Una cosa molt bonica és la senzillesa del Sant Pare, que arriba sense cap protocol i s'asseu amb nosaltres. Ha estat una experiència única. Abans, si volies reunir-te amb el Sant Pare, havies de demanar-ho a través de la Prefectura de la Casa Pontificia. Demanaves audiència i potser et concedien 20 minuts. És una cosa bonica la senzillesa alhora que la profunditat. En les reunions prèvies al Conclave en què va sortir escollit Francesc, un cardenal ja difunt va dir que un dels problemes de Benet XVI va ser que no estava ben informat perquè de vegades li filtraven la informació. Seria bo, va dir, que el Papa tingués un consell de cardenals, si fos possible un de cada continent. I això ho va sentir el cardenal Bergoglio. Al cap de pocs dies d'haver estat escollit, em va trucar i vam dinar junts. Em va dir: "Faré un consell amb aquest, aquest i aquest altre." Tenia tots els noms al cap. I em va preguntar: "T'animes a coordinar-lo?" Abans del Conclave em vaig trencar el peroné però no vaig dir res perquè m'haurien fet operar. Així que em vaig aguantar la fractura vint dies. De març a octubre, estant de baixa, vaig treballar la nova Constitució Apostòlica. Vaig arribar a la reunió i l'hi vaig lliurar al Papa, però em va dir que les primeres reunions les dedicàvem a la reforma econòmica. Tothom creu que només ens reuníem per a la nova constitució, però no és així, perquè el consell existeix per acompanyar el Sant Pare en el govern de l'Església universal. Ens ha consultat una gran quantitat de temàtiques i així continuen ells treballant.

J.J.O. L'anterior consell va abordar la reforma econòmica i de la cúria. Ara és moment d'estructurar tota la feina feta perquè les conferències episcopals l'apliquin, i perquè arribi a les diòcesis i les parròquies. És una feina que ha d'anar des de dalt fins a la base de l'Església.

Des del primer moment del seu pontificat Francesc ha tingut molt presents els pobres ("No t'oblidis dels pobres", li va dir el cardenal Humes). I en el marc de la conclusió del Sínode va dir que no vol una

Església de museu, sinó en sortida. L'Església també necessita una conversió en aquest sentit?

O.A.R.M. Naturalment, i forta. Al llarg de la història, encara que amb alts i baixos, l'Església no s'ha oblidat dels pobres. Vaig llegir sant Joan Crisòstom davant d'un grup de banquers a Lugano i es van posar a plorar, perquè diu les coses pel seu nom. A Amèrica Llatina, a la Conferència de Medellín de 1968, va sorgir l'opció preferencial pels pobres. Era el temps de la Teologia de l'Alliberament, fundada per Gustavo Gutiérrez, que va morir el 22 d'octubre. Després del Sínode, l'Església no pot quedar-se simplement en la denúncia, sinó que cal que actuï. Nosaltres fem el que podem però qui ha d'actuar és el laïcat. Els laics que treballen

en bancs i que viuen la seva fe, per què continuen mantenint un sistema econòmic que el que produeix són més rics i més pobres? Qui evangelitza Davos, que és on es prenen les decisions que regeixen el món? Ara parlen dels BRICS, els països emergents, però Vladímir Putin té els seus diners a Suïssa. És pura comèdia dir que faran un nou banc mundial. Hi ha reformes enormes que cal fer a nivell mundial i són els laics els qui les han de fer. La sinodalitat ha de fer que els laics i laïques que estan en la política, l'economia i la cultura surtin a la palestra i actuïn.

J.J.O. Un dels rostres de la pobresa són els migrants i les dificultats amb què es troben. És feina dels cristians denunciar els abusos. Una altra pobresa és la dels infants que no poden

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

néixer. Tenim una societat envellida i un gran nombre d'avortaments. La pobresa no és només de diners i feina, sinó també de com valorem la vida, la fe i l'esperança. Hi ha una gran quantitat de joves que tenen tot el que necessiten però no són feliços. D'alguna manera el Sínode parla de tot això: els infants, els joves, les famílies, els pobres, els migrants.

Catalunya és terra d'acollida de molts germans que arriben de diferents països de Llatinoamèrica. Com s'enriqueixen mútuament les diferents comunitats?

O.A.R.M. Vaig viure una anècdota molt bonica a Austràlia, que va acollir molts emigrants d'El Salvador en els anys crus de la guerra civil. Em va encantar escoltar diversos bisbes a la Universitat Catòlica que van donar gràcies pel fervor d'aquests salvadorencs, molts camperols. No únicament arriben amb braços per treballar, sinó amb una fe que cal conrear.

J.J.O. A més de l'element de la fe, aporten també un tracte humà que nosaltres hem perdut. Som molt individualistes, mentre que ells són més comunitaris i delicats en el tracte i enriqueixen la nostra societat tan materialista i individualista, a més de secularitzada i indiferent davant del fenomen religiós.

Però la gent no estaria obligada a sortir de casa seva si no fos per pecats estructurals com són la violència, la pobresa o la corrupció.

O.A.R.M. Tothom hauria de poder viure i morir a la pàtria on va néixer. Nosaltres patim enormement davant del problema de la migració. Gairebé cada dia se'n van mil joves hondurenys a peu, creuant Guatemala i Mèxic, on són abusats, per arribar a la frontera, on són capturats i retornats en avió. És una cosa molt trista. La solució no són els murs, és afavorir que hi hagi indústria i feina als països d'origen. Pel que fa al Mediterrani, una tomba per a molts africans, la Unió Europea hauria de mirar enrere. Així com Europa va explotar l'Àfrica, ara hi ha d'invertir, en educació. Els països haurien de deixar de fabricar armes. Els Estats Units estava en una inflació descontrolada fins que van donar 4 mil milions de dòlars en ajuda a Ucraïna. Eren les armes que tenien emmagatzemades i que ara han tornat a fabricar.

Vivim temps complexos i una resposta davant d'aquesta comple-

El cardenal Maradiaga, acompanyat pel cardenal Omella, va presidir la missa internacional de la Sagrada Família el diumenge 3 de novembre.

xitat és l'augment dels populismes. Els amoïna aquesta deriva?

O.A.R.M. Diu l'evangeli: "Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? O bé, si li demana peix, li donarà una serp?" Aquesta és la ideologia del populisme. No els interessen els pobres. Veneçuela, per exemple, era el país més ric d'Amèrica Llatina però amb Hugo Chávez i Nicolás Maduro s'ha convertit en el més pobre, encara que tingui grans reserves de petroli. Cuba està pitjor que mai. La gent no té ni farina per fer pa. A Honduras també estem pitjor que mai, perquè van imitant Nicaragua, Veneçuela i Cuba. Anem

pel pedregar, de manera que calen reformes fortes.

La democràcia està en crisi?

O.A.R.M. És clar, perquè no es pot construir democràcia sense demòcrates i, en aquest sentit, el punt clau és l'educació del l'ésser humà en la política. *Fratelli tutti* no és una encíclica sobre la política sinó sobre la fraternitat. Va haver-hi un règim que volia igualtat sense llibertat fins que es va esfondrar amb la caiguda del Mur de Berlín. Però és que sense igualtat tenim el capitalisme fracassat. I la fraternitat, perquè no arriba mai? Perquè només pot arribar si ens sentim fills del mateix pare i, per tant, germans.

Guillermo Simón - Castelví

ÓSCAR ANDRÉS RODRÍGUEZ MARADIAGA

“Li hem suggerit al Sant Pare que la propera Quaresma estigui orientada a la conversió a la sinodalitat”

“La sinodalitat ha de fer que els laics i laiques que estan en la política, l'economia i la cultura surtin a la palestra i actuïn”

“Els migrants no únicament arriben amb braços per treballar, sinó amb una fe que cal conrear”

Quins reptes planteja l'educació?

O.A.R.M. En primer lloc, el repte de l'esperança. Què esperen els joves avui dia? Res. Cal tornar a donar al món el que va portar-nos Jesús, que és l'esperança i una esperança de vida, perquè tota vida i tota edat és valuosa. L'educació ha de posar l'accent en la necessitat de la persona de superar-se, no de produir i consumir. Molta gent viu adorant el vedell d'or, però no serveix de res.

J.J.O. El papa Francesc, just acabat el Sínode, ens ha regalat una encíclica preciosa: *Dilexit nos*. El jove del futur necessita creure el que diu aquesta

encíclica: tu vals molt, per tu he donat la vida, el Senyor ens va estimar gratuïtament. Quan ens sentim estimats canvia tota la nostra vida. El jove ha de viure de l'amor, per a l'amor i en l'amor. Per què fracassen tants matrimonis? Perquè perdem l'esperança. Per què tenim tantes guerres? Perquè falta amor, afecte, sortir de nosaltres mateixos. Jo recomanaria, com a complement al Sínode, llegir i meditar l'encíclica, perquè ens porta al cor de la vida, del món i de l'ésser humà, que és l'amor. L'amor no és un òrgan, és el centre, és tota la persona que es dona i es lliura, com va fer Jesucrist. ■

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana
l'arquebisbe emèrit de
Barcelona, el **cardenal Lluís
Martínez Sistach**, analitza
el **Sínode dels Bisbes**, i
coneixem el **nou president
de Càritas Catalunya,**
Salvador Busquets

Càritas
Catalunya

Salvador Busquets i Vila ha estat nomenat nou president de Càritas Catalunya, en substitució de Francesc Roig. A la foto, a la seu de Càritas Catalunya, al carrer dels Àngels de Barcelona.

ANÀLISI

Francesc ha fet el Sínode dels Bisbes més sinodal

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Arquebisbe emèrit de Barcelona

El papa Francesc ha fet recentment unes reformes molt importants en la composició de l'Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes. En l'Assemblea celebrada a l'octubre, s'ha aplicat la nova composició dels membres d'aquesta Assemblea amb la participació de més de setanta membres que no són bisbes.

Què realitza en l'Església aquest organisme del Sínode dels Bisbes. Ens remuntem als anys 1962-1965 quan es va celebrar el Concili Vaticà II. Hi havia un buit considerable en les relacions entre el Papa i l'episcopat del món i calia omplir-lo.

En l'inici de la quarta i última sessió del Concili Vaticà II, Pau VI va crear el Sínode dels Bisbes que responia a aquell buit institucional. Aquest organisme compta amb l'Assemblea General Ordinària, que és la que més reunions ha celebrat en els una mica més de cinquanta anys del Sínode, amb l'Extraordinària i l'Especial.

La reforma que es comenta toca l'Assemblea General Ordinària del Sínode. Aquesta només estava integrada per bisbes. El papa Francesc, coherent amb la seva reiterada voluntat de donar més presència i participació als altres membres de l'Església, i especialment als laics en els organismes eclesials, va establir que l'Assemblea del Sínode tingués també membres sense la condició episcopal. El 17 d'abril del 2023 va determinar que setanta membres d'aquest important organisme siguin sacerdots, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques, juntament amb la resta dels altres membres que són bisbes. S'afegeix a aquesta reforma el fet de demanar que el 50% d'aquests nous membres siguin dones i que es valori també la presència dels joves.

Aquesta possibilitat de reforma estava prevista en el document *Episcopalis*

© synod.va / Lagarica

Una de les sessions de l'Assemblea de l'octubre passat.

communio, del papa Francesc que estableix que: "Segons el tema i circumstàncies, poden ser cridats a l'Assemblea del Sínode altres que no estiguin investits del *munus* episcopal, el rol dels quals vindrà determinat en cada ocasió pel Romà Pontífex" (Art 2 §2).

La reforma del papa Francesc és de molta entitat, no passa desapercebuda pels mitjans eclesiàstics. Jean Claude Hollerich, relator general del Sínode, ha insistit que aquesta reforma "no és una revolució, sinó un canvi important".

El papa Francesc ha volgut que el Sínode dels Bisbes sigui més sinodal, ja que en endavant en formaran part com a membres diferents components dels estaments de l'Església, a més dels bisbes. El mateix Papa ens ha dit que "el camí de la sinodalitat és el camí de l'Església que Déu espera en el tercer mil·lenni", recordant que "Església i Sínode són sinònims". S'estableix clarament que aquests nous membres del Sínode dels Bisbes —sa-

"Hem d'agrar al papa Francesc la seva lucidesa i fermesa a continuar la reforma de l'Església anunciada i continguda a *Evangelii gaudium*"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

“Cal... poesia i amor”

M’ha deixat encisada una de les frases de l’última encíclica del nostre estimat papa Francesc, *Dilexit nos*.

Aquest verb va entrar en el meu bagatge cultural quan era molt jove. “*Intuitus eum et dilexit eum*” va ser una de les primeres frases de l’evangeli de Marc que em van enamorar. Les que explica una crida vocacional amb dos verbs que m’encisaven: “*intuitus*”, que és mirar, però amb amor, penetració en l’ànima de la persona. I “*dilexit*”, un amor profund i capaç de veure, d’intuir més enllà.

Precisament ara, quan gairebé obessiona una possibilitat molt potent de la “intel·ligència artificial”, el Papa parla de salvaguardar allò tan humà com és la poesia i l’amor. Paraula i cor. La paraula que té tanta força en l’ésser humà que és “el principi”, perquè “en el principi va ser la Paraula, i la Paraula es va fer home i va posar la seva estada entre nosaltres”.

Els que hem tingut la sort de créixer amb aquest convenciment i aquest goig interior que la Paraula és el començament de tot i que va ser aquesta Paraula la que es va incloure en la nostra vida terrenal, podem albirar el que és aquest amor profund en primera persona: “*Dilexit me.*”

M’agrada que, juntament amb aquest amor que té sovint molt de lliurament i de sacrifici, el Papa parli de poesia, tan oblidada en aquestes manifestacions més d’erotisme que no pas d’amor. Els poemes bíblics de l’amor, malgrat que amb moltes notes eròtiques, desprenen unes característiques d’autèntica donació humana i divina al mateix temps. Precisament per haver conjuminat poesia i amor.

Que en un document tan “seriós” i a vegades poc intel·ligible per a molts, com és una encíclica, quedin tan clarament necessaris en l’ésser humà aquestes dues paraules com són poesia i amor em produeix una gran alegria.

VIQUI MOLINS, S.T.J.
Religiosa teresiana

cerdots, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques— són membres d’aquesta institució i tenen dret a vot. Aquesta és potser la reforma que més ha neguitejat alguns sectors de l’Església, i s’ha arribat a comparar aquesta nova configuració del Sínode dels Bisbes a un Parlament. Cal tenir molt present que el Sínode està presidit pel Papa i és un organisme consultiu, mentre que el Parlament és un organisme deliberatiu.

El Codi de Dret Canònic estableix que el Sínode dels Bisbes, en el seu cas l’Assemblea General Ordinària, podria gaudir també de potestat deliberativa quan el Romà Pontífex la hi concedís (cf. Can. 343). Però aquesta possibilitat no presenta cap dificultat, ja que és el Papa el qui en aquests casos concedeix als membres la referida potestat.

Pel que fa al nom del Sínode “dels Bisbes”, de moment, donada la presència de membres que són bisbes, el 75% dels membres, la decisió del Papa és la de mantenir l’especificitat episcopal de

l’Assemblea sinodal, la qual no resulta afectada, sinó més aviat confirmada.

És més important posar en relleu la modalitat de designació dels no bisbes: no són elegits, sinó que són nomenats pel Sant Pare a proposta dels organismes pertinents. Aquests organismes presenten al Papa cent quaranta noms de possibles membres no bisbes i el Papa en tria setanta.

Per aquesta important reforma que ha integrat fidels sense la condició episcopal en un organisme de l’Església universal, hem d’agrair al papa Francesc la seva lucidesa i fermesa a continuar la reforma de l’Església anunciada i continguda en la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*.

L’Assemblea va acabar el 27 d’octubre amb l’aprovació d’un document de 155 números que va lliurar al papa Francesc.

La sinodalitat ha entrat més i més en la configuració, en la seva preparació, celebració i aplicació del Sínode. ■

Salvador Busquets, nou president de Càritas Catalunya

“El voluntari de Càritas no és només un agent de transformació social; volem que pugui ser també agent de pastoral”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Salvador Busquets, de 66 anys, arriba a la presidència de Càritas Catalunya amb una àmplia experiència no únicament en el sector social —va ser director d'Arrels Fundació durant 17 anys— sinó en la mateixa Càritas. No en va, ha estat director de Càritas diocesana de Barcelona nou anys, i set com a vicepresident de Càritas Catalunya. Coneix, per tant, la realitat i els reptes de la institució, i molt especialment les persones que, bé sigui com a professionals, bé sigui com a voluntàries, fan possible que el braç caritatiu de l'Església catalana arribi a més gent i sigui més efectiu i evangelitzador. “Els directors de les Càritas diocesanes són excel·lents persones i excel·lents professionals amb qui dona gust treballar”, rubrica Busquets en la primera entrevista concedida arran del seu nomenament, alhora que només té paraules d'elogi per al seu predecessor, Francesc Roig: “Ha estat un treballador incansable per unir les diferents visions de les deu Càritas diocesanes.”

“En situacions de crisi, les Càritas diocesanes tenen el repte de trobar l'equilibri entre ajudar les persones i no posar en perill la supervivència dels programes”

Durant els vuit anys en què ha estat vicepresident de Càritas Catalunya, amb Francesc Roig com a president, han establert les bases del futur amb una sèrie de documents programàtics com la definició de la missió, visió, principis i valors, o el Codi Ètic i el Codi de Conducta. A partir d'ara quins són els principals reptes?

Hem establert unes bases molt sòlides i ara toca continuar construint. Els principals reptes són dos. D'una banda, hem de continuar sent la veu de les persones més desfavorides arreu de Catalunya, i podem fer-ho gràcies a la capilaritat que té l'Església. De l'altra, hem de treballar perquè les deu Càritas diocesanes, cadascuna en un territori concret, posin en comunió els seus plantejaments, recursos i potencialitats.

Per a aquesta veu de Càritas Catalunya, quina és la importància d'una radiografia de la pobresa com la que fa FOESSA (segons l'informe del 2021 el 30% de la població de Catalunya es troba en exclusió social)?

És fonamental. Donar un entrepà o un ajut econòmic és escalable, en el sentit que fas de més o de menys segons els diners de què disposes. Però, en canvi, una reflexió sobre quines són les necessitats, i les alternatives per fer-hi front, no és escalable. Per això s'ha d'haver construït un instrument com és FOESSA, s'ha d'haver guanyat la credibilitat davant dels actors importants com són les administracions públiques i s'han hagut d'establir uns canals de comunicació amb la gent i els mitjans de comunicació basats en la rigorositat i la credibilitat. Per això, en moments de crisi, ens hi deixem la pell per fer arribar el suport econòmic que la gent necessita però al mateix temps no renunciem a la reflexió rigorosa que ens ajudi a prendre decisions sobre la millor manera de sortir-ne.

Fa anys que es detecta un enve-

liment del voluntariat. El relleu generacional és un repte?

L'Evangeli té un missatge extraordinari però no el sabem fer arribar. El que volem és que el contacte amb entitats com Càritas desvetlli no només les ganes de fer coses sinó el compromís. Això és factible, però n'hem d'aprendre. És veritat que el voluntariat s'està reduint i envellint, però també s'hi està incorporant gent jove, no suficient per cobrir les baixes però sí per indicar-nos quins són els camins que hem de seguir. Diferents estudis indiquen que els voluntaris de Càritas són els més fidels perquè no únicament tenen en compte l'eficàcia de la seva acció sinó també els valors que hi són implícits. Per a Càritas, el voluntari no és només un agent de transformació social; volem que, si ell ho vol, pugui ser també agent de pastoral.

Moltes Càritas diocesanes han tocat sostre i no podran disposar de més recursos en cas que s'esdevingui una nova crisi. Com fer sostenibles les Càritas?

Després de treballar durant vint anys en l'empresa privada, quan vaig arribar al sector social, una de les coses que més em va costar d'acceptar és que els recursos sempre seran inferiors a les necessitats. Per això l'eficàcia i el nivell de feina de Càritas sempre s'acosten al màxim, perquè mai no hem d'oblidar que som persones que estem al costat de persones que pateixen, i que aquest patiment no ens és aliè. En situacions de crisi, les Càritas diocesanes tenen el repte de trobar l'equilibri entre ajudar les persones i alhora no posar en perill la supervivència dels programes.

El fet que la principal font de finançament sigui la iniciativa privada, és una fortalesa o una feblesa, sobretot quan es detecta una certa fatiga de la solidaritat?

Busquets, a la seu de Càritas Catalunya, al carrer dels Àngels de Barcelona.

FOESSA va detectar fa tres anys que hi ha una certa fatiga de la solidaritat. Les famílies han de sostenir situacions que amb un estat del benestar fort correspondrien a l'administració. L'amor i el compromís que demostren les generacions grans és molt elevat però també té un límit. Sí que hi ha un cert esgotament, però situacions extraordinàries, com per exemple els aiguats de València, demostren que la persona humana sempre té un racó, de vegades amagat, que es desvetlla quan veu un fort patiment en l'altre i pensa que té alguna cosa a oferir-li. Això no treu que com a societat tenim l'exigència d'organitzar-nos millor. Les Càritas tenen un gran repte i és explicar bé el que estan fent. Quan la gent veu que es tracta d'un projecte seriós que atén els més febles, sempre estan disposats a ajudar. En aquest sentit, penso que és un valor el fet que la principal font d'ingressos provingui de la iniciativa privada. No ens podem convertir en centres de dispensació d'atenció social, sinó que hem de ser generadors d'esperança i, des d'aquesta esperança, tenir una determinada manera d'entendre el món.

Quina és la importància de les Càritas parroquials en la capilaritat de l'atenció i com s'ha de transformar l'actual model de repartiment d'aliments?

La parròquia és comunitat que celebra la fe, transmet la Paraula i atén els més necessitats, però no li podem demanar, que, a més, esdevingui un

ESCAPA'T DE LA PRESSA

Escapa't de la pressa amb el Cremallera i els Funiculars de Montserrat i descobreix més del que t'imagines en un lloc icònic de Catalunya: Montserrat. Viu una experiència única a bord tot contemplant les singulars formes de les muntanyes de Montserrat.

Escapa't de la pressa amb Turistren i viu l'experiència del viatge.

 Cremallera i Funiculars de Montserrat

turistren.cat

Participants en l'Assemblea General de Càritas Catalunya, el 14 de novembre al Seminari Diocesà de Solsona, presidits pels bisbes Javier Vilanova i Francesc Conesa.

òrgan especialitzat en l'atenció social, com sí que pot ser Càritas diocesana. Per això, hi ha d'haver una bona comunicació entre Càritas parroquial i Càritas diocesana. Pel que fa al tema del repartiment d'aliments, aquest model s'ha de transformar. Espanya era l'únic país d'Europa on els fons de lluita contra la pobresa es materialitzaven en compres d'aliments. Ara estem en una fase de reconversió, però encara hi ha molts dubtes. Quan vaig plegar com a director de Càritas Barcelona, fa un any, no se sabia quin seria el model, i ara m'hauré de tornar a posar les piles sobre aquesta qüestió, que encara no està del tot definida. Una dificultat és que amb la targeta moneder cal assegurar quins són els productes que es compren, no tant per fiscalitzar la persona que en fa ús sinó per retre comptes a l'òrgan corresponent de la

Unió Europea que pels seus controls interns, necessita saber quines persones han rebut aquests ajuts i a què els han destinat.

Han passat deu anys des que va començar a treballar a Càritas. A nivell social, estem millor o pitjor?

Estem pitjor perquè s'estan donant dos moviments que són lents però constants. El primer té a veure amb el mercat laboral. La feina ja no és l'eina que permet que la persona no caigui en situació d'exclusió o que l'ajuda a sortir-ne. Aquesta eina s'ha afeblit en el sentit de més temporalitat i més precarietat. Aquesta és una dinàmica que és molt difícil de canviar, fins i tot des de la legislació, perquè el mercat laboral ens hi aboca. El segon moviment és l'extraordinari cost de l'habitatge. Segons l'Oficina d'Estadística de la Unió Europea, l'Estat espanyol destina a

polítiques socials d'habitatge el 20% de la mitjana europea. Anteriorment estàvem en el 35%. Per això m'alegro de la promesa del Govern de Catalunya de construir 50.000 habitatges en cinc anys.

Quina és la importància d'una política d'ingressos mínims?

Les dues grans eines de lluita contra la pobresa són polítiques d'ingressos mínims i polítiques socials d'habitatge. La política d'ingressos mínims garanteix que tota persona que es troba en circumstàncies difícils pugui viure amb dignitat. Estem parlant del salari mínim interprofessional, de l'ingrés mínim vital, de la renda garantida de ciutadania o de la renda mínima d'inserció. Moltes vegades s'ha demanat a l'entrega d'aliments que compleixi aquesta funció substitutòria d'una política d'ingressos mínims inexistent. ■

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Es presenta la Llar Montserrat per a persones en situació d'exclusió social

Càritas de Vilafranca del Penedès i Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat van presentar, el 15 de novembre passat, la Llar Montserrat d'acollida a persones en situació d'exclusió social. El projecte ha estat possible gràcies a la cessió de tres habitatges per part de les parròquies locals, amb l'objectiu de proporcionar un espai segur i digne a aquelles persones que es troben en situació de vulnerabilitat.

SOLSONA

Pelegrinatge sacerdotal a França

Del 3 al 7 de novembre un grup de dotze sacerdots acompanyats del bisbe Francesc Conesa van realitzar un pelegrinatge a França. El grup va visitar tres santuaris: el santuari d'Ars, tot seguint les petjades de sant Joan Maria Vianney; el santuari de Paray-le-Monial, arran del testimoniatge de santa Margarida Maria Alacoque, junt amb sant Claude de la Colombière, i el santuari de Nostra Senyora de La Fournière de Lió.

GIRONA

Mig miler de persones a la missa de difunts per les víctimes de la dana

L'església del Mercadal de Girona va aplegar, el 8 de novembre, mig miler de persones amb motiu de la missa de difunts per les víctimes de la dana a València i Albacete. Convocada i presidida pel bisbe, va ser concelebrada per una quinzena de preveres. Al final es va repartir una estampa amb el Crist jacent de Paiporta, ple de fang després dels aiguats.

TARRAGONA

Nou Servei de Pastoral Vocacional a l'arxidiòcesi

Emmarcat en la Vicaria Episcopal de les Persones, s'ha constituït a l'arxidiòcesi de Tarragona un nou Servei de Pastoral Vocacional, que està format pels responsables de les delegacions diocesanes per a les Vocacions, el Clergat, la Vida Consagrada, el Laïcat i la Família, l'activitat missionera i la cooperació entre les Esglésies i el Seminari de Tarragona. L'objectiu és esdevenir un espai de comunió per promoure una cultura vocacional.

TORTOSA

Visita als malalts

Diumenge 13 d'octubre, inici de la darrera setmana d'estada de la Mare entre els morellans, el Sexenni era a punt d'acabar. Es va fer la visita als malalts. Al llarg de tot el recorregut de la processó es va veure la gent en silenci, altres als balcons i també a racons dels carrers persones amb mobilitat reduïda que volien veure la Mare per darrera vegada en este Sexenni.

URGELL

Festa del Sant Crist de Balaguer

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano, va presidir la Festa del Sant Crist de Balaguer, el dissabte 9 de novembre, amb una gran assistència de fidels, encapçalats per la paera en cap i tot el consistori. Van concelebrar el bisbe coadjutor; el capellà custodi del santuari, Mn. Joan Pujol; el rector de Balaguer i arxipreste, Mn. Jordi Profitós; i els sacerdots de l'arxiprestat.

LLEIDA

Campanya d'ajuda als sensellar

Arrels Sant Ignasi ha conclòs amb èxit la campanya de recaptació de fons Roba Neta, que tenia per objectiu aconseguir 12.000 euros per poder renovar els serveis de bugaderia, robar i consigna d'Arrels Centre Obert. Aquest és un espai que ofereix a les persones en situació de sense sostre l'accés a roba neta, a poder deixar les seves pertinències i accedir altres serveis bàsics.

VIC

Hereus d'un passat per viure amb passió el present

Santa Maria d'Igualada va encetar diumenge 10 de novembre les celebracions del 75è aniversari de la concessió del títol de basílica al temple parroquial. Fou una concessió de Pius XII del 1949. El vicari general de la diòcesi, Mn. Josep Maria Riba, va presidir un ofici concelebrat, amb la butlla del títol de basílica exposada, en què va destacar que "som hereus d'un llegat que hem de saber rellegir i fer-lo nou en el context que vivim".

TERRASSA

Presentació d'un llibre sobre Mn. Gaietà Clausellas

El 7 de novembre Mons. Salvador Cristau va presidir la presentació de l'obra *Vida i miracles de Mossèn Gaietà Clausellas*, a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell. Intervingueren Mn. Xavier Farrés, rector de Sant Fèlix de Sabadell; el Dr. Robert Baró, historiador i director del Secretariat de Patrimoni de l'arquebisbat de Barcelona, i Mn. Blai Blanquer, coordinador de la publicació. Mn. Clausellas és beatificat el 23 de novembre a la basílica de la Sagrada Família.

“LA PERSONA GRAN ÉS L'AUTÈNTICA PROTAGONISTA DELS DIVERSOS SERVEIS ASSISTENCIALS QUE OFERIM”

“Comptem amb un equip humà molt professional, en formació constant, qualificat i compromès amb la seva feina”

DACHA JIMÉNEZ

És la directora general del **Grup Bastón de Oro**

Hi ha una realitat indefugible: l'esperança de vida ha augmentat exponencialment arreu del món, i de manera ben notòria a casa nostra. Per tant, la cura de les persones grans és una qüestió que afecta tota la ciutadania, ja sigui directament o indirectament. A mesura que les persones envelleixen, es fa imprescindible comptar amb espais de confiança on puguin sentir-se segures, estimades i acompanyades. Garantir la qualitat de vida d'aquells que ens han donat tant ha esdevingut un compromís cabdal per part de familiars i amics.

Les residències i els centres de dia adreçats a la gent gran fan un paper vital en aquest sentit, tot proporcionant un entorn adaptat a les necessitats físiques, mentals, emocionals i espirituals dels nostres avis i àvies. El Grup Bastón de Oro (bastondeoro.com) és una xarxa de residències que es converteixen en una veritable “llar” per a aquells que hi viuen. Es tracta d'un grup familiar que, des de fa trenta anys, ofereix uns espais plens de cura i afecte per a les persones grans.

Dacha Jiménez, directora general del Grup Bastón de Oro, va ser entrevistada recentment en el programa *El Matí a Ràdio Estel* per la periodista Mercè Raga.

El Grup Bastón de Oro ha fet trenta anys. Enhorabona!

Sí, moltes gràcies. Estem d'aniversari! Són ja trenta anys de vida... i amb un munt d'experiències, de “grans” experiències! Bastón de Oro és una xarxa de residències que tenen com a finalitat atendre i cuidar persones grans dins d'un entorn segur i unes instal·lacions excel·lents. Comptem amb un equip humà molt professional, en formació constant, qualificat i compromès amb la seva feina. Som un grup familiar que vam començar amb una primera residència i ens vam adonar que el nostre model encaixava d'allò més bé. A partir d'aquí, hem anat creixent progressivament i ara tenim un total de vuit centres distribuïts per Barcelona, Sant Boi de Llobregat, Taragona, Falset, Madrid i Màlaga.

El centre Los Tilos, del Grup Bastón de Oro, ofereix uns espais plens de cura i afecte per a les persones grans.

Quins valors guien la vostra filosofia de treball?

Per a nosaltres, la persona gran és l'autèntica protagonista dels diversos serveis assistencials que oferim. La persona gran és al centre de tot. Donem resposta a les seves necessitats físiques, mentals, emocionals i també espirituals, que per a Bastón de Oro són molt importants. Cal dir que una de les nostres prioritats és mantenir el vincle entre el resident i la família. Quan una persona ingressa als nostres centres, sempre diem als familiars que poden anar-se'n a casa tranquils. Com ho aconseguim? Amb molta comunicació i a través d'un pla de treball personalitzat per a cada resident per tal d'assolir el seu benestar. El nostre propòsit és fer que se sentin com a casa.

Tenim molts dubtes quan hem de triar una residència per a la nostra gent gran?

En el nostre cas, els dubtes s'acaben en el moment en què els familiars es presenten a la residència per veure-la. La meua recomanació personal i professional a l'hora de triar una residència és que estigui el més a prop possible de la casa, o de la feina, dels familiars més directes, perquè els residents puguin tenir visites de qualitat. Cal buscar un espai on els valors d'aquesta residència coincideixin amb els que tenen els familiars en el seu dia a dia. Informar-se, fer una mica de recerca, és essencial. Els adults es deixen guiar fonamentalment pels savis consells dels seus coneguts; en canvi, la gent jove busca per internet o per les xarxes socials. Bastón de Oro, com la majoria de residències avui dia, estem presents a Facebook, Instagram...

Als vostres centres hi treballen molts professionals.

I tant! Per exemple, a la residència Los Tilos, situada a Barcelona, al carrer de Sardenya, número 480-490, hi treballen una mica més de cent persones (metges, infermeres, fisioterapeutes, animadors socioculturals, treballadors socials, equip de manteniment, equip de neteja...). El gruix són les auxiliars de geriatria i les auxiliars de clínica. També disposem de cuina pròpia, on fem plats casolans, "de xup-xup", com dic jo. Tenim dos menús diaris per escollir, dietes específiques creades i controlades per dietistes i nutricionistes per a cada necessitat alimentícia. L'important és que els residents se sentin com a casa. ■

Una guia ens apropa
al més autèntic dels
Pirineus catalans

L'ÀNIMA D'UN TERRITORI

CARME ESCALES

El valor de recuperar, restaurar, mantenir construccions antigues, cases, corrals, ermites, esglésies, camins de pastor i oficis, magnifica el paisatge, els nuclis antics dels pobles i les vivències de la gent que hi viu. La riquesa d'un territori s'engrandeix quan el més original ens presenta la seva autenticitat. Això passa quan aquells que hi viuen integren vida i feina en un present que dona sempre la mà al seu passat, connectant maneres de fer i respecte a l'entorn, natural i humà.

La *Guía del Turismo Sostenible. Pirineo Oriental*, de l'editorial SUA, està feta d'històries humanes arrelades en pobles de tretze comarques del Pirineu

*Monestir de Santa Maria de
Bellpuig de les Avellanes.*

i Prepirineu català. Les experiències d'artesans, ramaders, hostalers i petits productors donen vida i sentit a una manera de fer amb molta consciència sobre aquest equilibri entre el desenvolupament econòmic i la salvaguarda dels valors més intrínsecs al territori. Alhora, possibilita una descoberta de muntanyes i boscos, ermites, esglésies i santuaris, tallers i obradors i espais museïtzats que ens faran tornar a casa amb la saviesa de cada indret.

Contemplant el cel al Parc Astronòmic del Montsec, al poble d'Àger, comença aquest itinerari de propostes que respiren sostenibilitat. El firmament sempre ens acompanya en qualsevol viatge, i ens parla el llenguatge de les meravelles naturals. Al costat d'especialistes en l'observació i estudi del cel, com l'astrònom Kike Herrero, que és director tècnic de l'Observatori del Montsec, però que va crear Celístia Pirineus per guiar de manera més personalitzada en la descoberta dels confins superiors, el relat sobre els astres ens amplifica l'admiració del firmament. Com tots els protagonistes de la guia, la passió per allò que estimen, en aquest cas la lectura del cel a través dels astres, traspua en les explicacions que comparteixen.

De la muntanya fins al mar, sortejant la serralada pirinenca, anirem passant per indrets de calma, com el monestir de les Avellanes, a només vint minuts en cotxe del Parc Astronòmic del Montsec. Els germans maristes ens conviden, sobretot, a escoltar el silenci. Hi podrem dinar, sopar, dormir i sortir a fer agradables passejades per l'entorn. Veurem les seves vinyes i podrem participar en les activitats que programen al llarg de l'any, com ara sessions de ioga. La comunitat religiosa també ens proposa compartir moments de la seva vida monàstica, com les pregàries i misses que cada dia celebren. Per Cap d'Any, ens ofereixen la possibilitat de gaudir d'un sopar especial al seu restaurant El Claustre i viure les campanades des del claustre del monestir. S'hi podran degustar els torrons de la família Alemany, fets ben a la vora de manera totalment artesanal, al poble d'Os de Balaguer (monestirdelesavellanes.com).

La gent que anem trobant sempre fa més interessant els viatges i les visites. Les històries de qui ha fet

possible certs projectes ens inspiren reflexions i, com totes les relacions humanes, ens creen vincles més forts amb cada lloc. Perquè l'empatia humana entra en joc.

A Salàs de Pallars, ho veiem amb el professor d'Història Sisco Farràs, que va demanar als seus pares, quan es van jubilar, si podia guardar uns prestatges de la botiga de queviures que havien tingut fins aleshores. En aquell moment, no sabia què en faria, d'aquelles fustes, però en el fons ja valorava tot el que havia significat aquell comerç per al seu poble, i per als veïns, quan tot era més proper i més escàs, però carregat de relacions personals. Amb aquells prestatges guardats, i molts més mobles que va anar recuperant d'antics comerços que anaven tancant allà on fos, va anar ambientant locals de Salàs, tal com ho havien estat antigament: una barberia, un cafè, una pastisseria, una farmàcia i fins a nou establiments que porten a fer un veritable viatge al passat. Envasos, publicitat, taulells, aparadors, bàscules i estris que hi havia en aquests antics comerços són un llibre obert de tot el que fa un segle passava als pobles (botiguesmuseusalas.cat).

Així, amb petits projectes que esdevenen exemplars, amb persones al darrere que els posen en marxa, anirem descobrint formatgeries, obradors d'embotits i criadors de bestiar que també miren enrere per recuperar les maneres de treballar dels avantpassats. Això és el que ha fet la família de Cal Tomàs, a la Pobla de Segur, que porten el seu bestiar a fer el cicle complet de l'alimentació amb l'herba de prat i moure's d'un tros a l'altre, adobant de manera natural la terra. És l'agricultura regenerativa que ens durà també a fer una parada a l'Alt Empordà, per veure com n'ha desenvolupat la pràctica i tota una escola d'aquesta manera de fer Francesc Font.

Des del Pallars, però, fem camí cap a la Vall de Boí, per recrear-nos en les esglésies i ermites romàniques que són Patrimoni de la Humanitat. Abans o després d'arribar-hi ens aturem en un petit establiment a la carretera, al terme de Llesp, on Núria Castells va voler aprendre a fer pa al forn de llenya que el seu pare i el seu avi van posar en marxa. Ara pans i coques són l'excusa per entrar a saludar una d'aquestes ànimes que fan bategar el territori. Des del 2012, el seu pa

Observació d'estels a l'Observatori del Montsec.

compta amb la certificació d'Indicació Geogràfica Protegida (IGP) com a pa elaborat artesanalment des de fa més de 50 anys.

Des del Forn de Llesp, serem molt a prop ja del conjunt romànic que la Unesco, el 30 de novembre de l'any 2000, va designar patrimoni de tots. Són les esglésies de Sant Climent i Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí, Santa Eulàlia d'Erill la Vall, Sant Feliu de Barruera, la Nativitat de Durro, Santa Maria de Cardet, l'Assumpció de Còll i l'ermita de Sant Quirce de Durro. És un reguitzell de petits temples romànics únic a Europa. Al poble d'Erill la Vall, trobarem el Centre d'Interpretació del Romànic de la Vall de Boí, on un audiovisual i una exposició ens posaran en context dels orígens i detalls de la construcció de totes aquestes esglésies i ermites al Pirineu (centreromanic.com).

Donar valor i promoció a aquests temples significa reconèixer-ne el sentit des de la seva creació, com a espais de culte, de tradició d'una fe que, de la mà de l'art, ha donat forma a un motiu de visita. En aquestes esglésies sempre s'hi havien venerat sants i verges. Encara avui. Se'ls demanava pluja per als conreus, salut per als veïns, i un bon cel per a tots els qui van marxant. I, malgrat que les devocions puguin haver anat a menys, els pobles de la Vall de Boí van saber cuidar i estimar els seus temples fins al punt de demanar-ne

la designació de Patrimoni de la Humanitat que els va ser concedida.

L'entorn natural on són aquestes mostres tan belles de romànic també inspira admiració. En silenci, caminant o contemplant les muntanyes, ens retrobem amb nosaltres mateixos. Flors, abelles, rierols i prats conreats, bestiar que menja, ens fan observar una vida que segueix el ritme de la natura.

De l'Alta Ribagorça anirem cap a la Vall d'Aran. Abans de deixar el Pont de Suert, podem visitar les seves esglésies, l'antiga i la nova, el nucli antic del poble, i una fàbrica amb molta història. Hi fan mantes de llana d'ovella des de l'any 1876. La continuació de negocis antics, de generació en generació, arrela vida i explica la història de cada lloc en primera persona.

A la Vall d'Aran, els guies de Camins, amb seu a Vielha, ens acompanyaran a seguir rutes com la dels grans llacs del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici. Però nosaltres, com que la nostra pròxima destinació és la comarca del Pallars Sobirà, triarem una cosa més suportable, com és la caminada que porta al santuari de la Mare de Déu de Montgarri. Tal com ens expliquen des del bisbat d'Urgell, al qual pertany, aquest santuari "és un signe d'estimació a Maria que es remunta a principis del segle XII, amb l'actual església construïda al segle XVI,

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA
50
1974
2024
SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

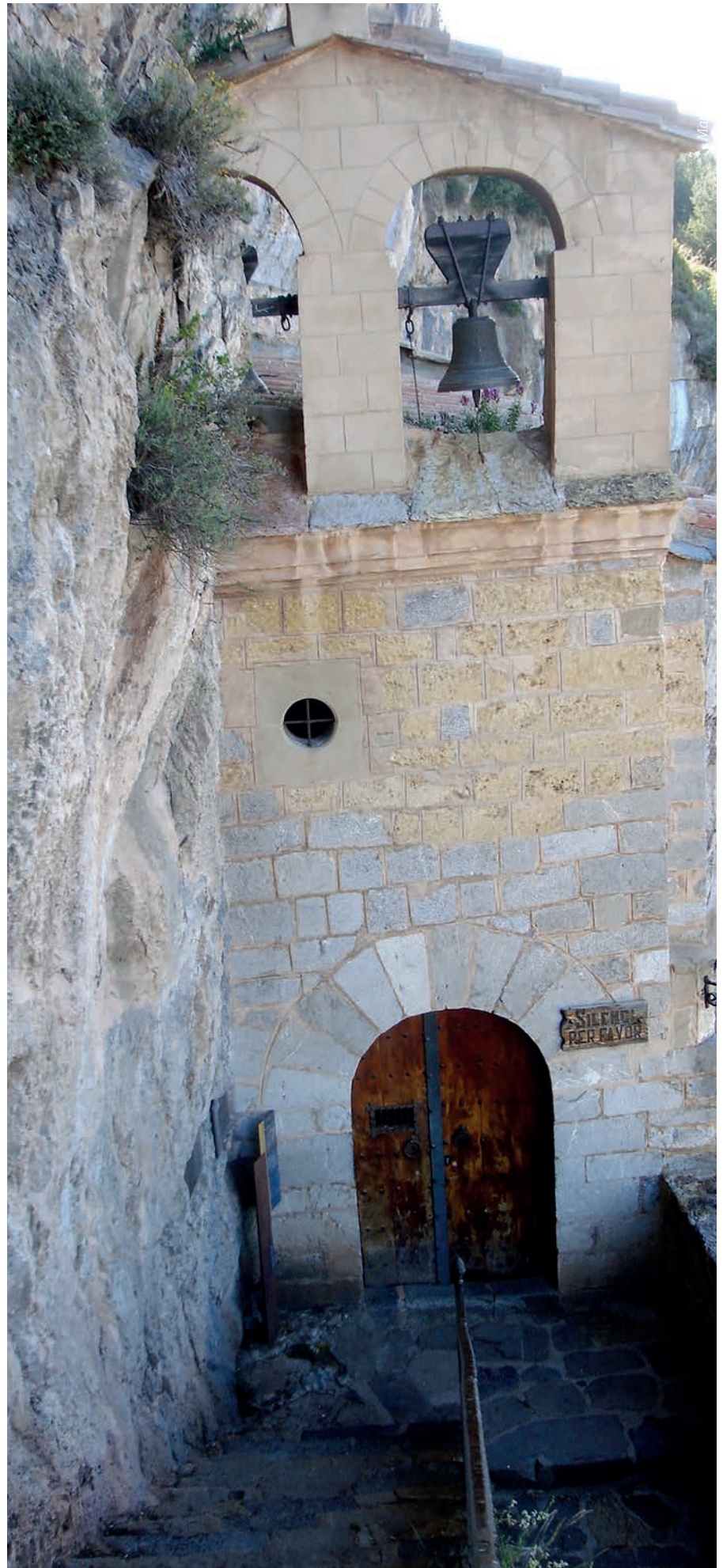
que té al costat diverses edificacions corresponents a l'antic hospital, la rectoria i la casa de l'administrador del santuari. Tot el conjunt va patir molts danys, especialment al segle XIX”.

Enguany, el 2 de juliol se'n va celebrar l'aplec, també conegut com La Pregària de Montgarri, que cada any aplega els devots i fidels de la Mare de Déu de la Vall d'Aran, els Pallars, la Ribagorça i l'Arieja-Coserans. L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, el va presidir, juntament amb l'arxipreste de la Vall d'Aran, Mn. Pere Balagué, i Mn. Gabriel Casanova, rector del Seminari d'Urgell, i els diaques recentment ordenats Mn. Edinson-Josep Salas i Mn. Gilbert Bea. I aquest juliol també hi varen acudir el rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Pere Oliva, i altres preveres, al costat d'alguns seminaristes.

Arreu del Pirineu i Prepirineu, els aplecs com el de Montgarri són l'excusa per descobrir paratges preciosos enmig de la natura i a prop dels pobles. Al Pallars Sobirà, el monestir romànic de Santa Maria de Gerri de la Sal demana també un temps per visitar-lo i passejar per l'entorn, prop del riu Noguera Pallaresa. A l'Alt Urgell, l'antiga rectoria de Cortiuda ens acull com a restaurant, per menjar-hi un bon arròs, o per fer-hi nit, perquè ara és un alberg on programen durant tot l'any activitats culturals (refugicortiuda.com).

De poble en poble, anem coneixent gent, com la Nadia, que fa espelmes veganes en un poblet de la Cerdanya (bauharum.com), i Lluís Roldan, que treballa a mà el cuir en una masia al Ripollès (cocuan.com). I en pobles i ciutats, els guies locals són una font d'aprenentatge. Ho veurem al nucli antic de Solsona, per exemple, on una visita guiada ens capbussa en la història local, la seva vida civil i religiosa i els elements patrimonials que l'acompanyen.

Anomés un quart d'hora de la capital del Solsonès, el santuari del Miracle ens fa sentir que som en un lloc molt especial (elmiracle.cat). El mateix passa visitant els monestirs de Santa Maria, a Ripoll, i la seva meravella de claustre (monestirderipoll.cat), i de Sant Pere de Rodes, a l'Alt Empordà (santperederodes.com). Són llocs de pau i devoció, on la història ens parla i ens fa marxar a casa més plens i més rics de consciència. ■

Ermita de la Mare de Déu de Montgrony.

IVÁN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

Activitat diària al magatzem de Nougrapats, a la Seu d'Urgell. Donar una segona vida a la roba allarga la vida útil del tèxtil fomenta la sostenibilitat del medi ambient a la vegada que genera llocs de feina i oportunitats de futur.

ECONOMIA SOCIAL I CIRCULAR

El projecte Nougrapats cerca donar oportunitats laborals reals a persones que es troben sense feina mitjançant una experiència real de treball, la millora professional amb itineraris de formació personalitzats, i al mateix temps reorientar les tasques actuals de Càritas amb la roba cap a un model d'economia social i circular.

Càritas Diocesana d'Urgell

Hem de ser capaços de percebre el do de l'Esperit en les persones que tenim al nostre voltant i fan el bé

Gelosia i ambició

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, avui vull parlar de la gelosia i de l'ambició. El deixeble Joan diu a Jesús, ferit per la gelosia: “‘Mestre, n’hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d’impedir-ho, perquè no és un dels nostres.’ Jesús respongué: ‘No li ho impediu. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres.’” (Mc 9,38-40).

Jesús va més enllà de la simple “tolerància” davant els qui no són “dels nostres”. El terme *tolerància*, manllevat de l’arquitectura, fa re-

ferència més aviat a allò que s’ha de suportar, aguantar, o consentir, i no a allò que, com afirma Jesús, s’ha d’acceptar i assumir com una realitat que és positiva i enriquidora en si mateixa. En canvi, hem de ser capaços de sumar, de fer el més petit servei i alegrar-nos que altres facin el bé a tothom, encara que no pertanyin al nostre grup. Ser capaços de percebre el do de l’Esperit en les persones que tenim al nostre voltant i fan el bé. Com afirma el Concili Vaticà II, en “tots els homes de bona voluntat” “la gràcia actua d’una manera invisible. Crist va morir per tots” “Hem de sostenir, doncs, que l’Esperit Sant ofereix a tothom la possibilitat d’associar-se a aquest misteri pasqual de la manera que Déu sap” (GS 22). Jesús proposa l’acceptació de tota realitat que sigui bona i de tota persona que faci el bé sota la fórmula de l’acolliment: “Tot-hom qui us doni un got d’aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa” (Mc 9,41). En aquest punt, Jesús corregeix els deixebles canviant-los totalment els papers: ells no han de pensar tant en el que han de fer davant els altres, sinó que els fa pensar en com ells hauran de ser acollits. Els ensenya a posar-se en el lloc dels altres. No en el lloc del qui acull, sinó en el lloc del qui ha de ser acollit. Per tant, el deixeble

no ha d’esdevenir mai jutge dels altres a l’hora d’efectuar l’acolliment, sinó que ha de pensar a ser subjecte per a ser acollit. Jesús s’identifica sempre amb el necessitat i el desvalgut (cf. Mt 25,40).

Jesús corregeix també els deixebles davant l’ambició d’honors i poder. Es troba en íntima relació amb el punt anterior. Davant l’ambició de Jaume i Joan d’ocupar els primers llocs en el Regne de Déu (Mc 10,37), Jesús els corregeix dient-los que “qui vulgui ser important, que es faci el servidor de tots”, “com el Fill de l’home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida” (Mc 10,43.45). Convida els deixebles a capgirar, una vegada més, la seva forma de pensar, massa arrelada al tenir, al posseir, als honors i al poder, tan oposats al projecte de Regne de Déu que ell proclama i inaugura. Amb la seva correcció, ens convida a repassar el nostre comportament familiar, professional i social, per veure si anem incorporant l’esperit de servei, el distintiu de tot deixeble de Jesús. Això demana esforç per anar a contracorrent de certs prejudicis socials. Demana també sentit crític i encert per trobar els camins més idonis per tal de fer de la nostra vida un autèntic servei.

Ben vostre. ■

Dintre la desgràcia, després de l'aigua devastadora ha aparegut un altre corrent, el de la solidaritat

Sempre és l'hora oportuna de la solidaritat

ROMÀ CASANOVA

Bisbe de Vic

Tothom està corprès davant els efectes de la dana, que va castigar fortament la Comunitat Valenciana i altres llocs d'Espanya. Les dimensions foren tràgiques per a molts individus i famílies, i devastadores per a nombroses poblacions en què l'aiguat va prendre forma de corrent d'aigua imparable. La xifra de víctimes mortals ha estat esfereïdora: més de dues-centes, i els damnificats, milers i milers. L'aigua es va escórrer fins al mar devastant tot el que trobava en el seu camí: persones, el més important, però també vehicles, habitat-

ges, botigues, empreses, conreus..., deixant fang i seqüeles del seu pas i fent inservibles moltes coses.

Dintre la desgràcia, després de l'aigua devastadora ha aparegut un altre corrent, el de la solidaritat: milers de voluntaris de la província de València i d'altres llocs que amb instruments varis s'han posat a netejar, traient el fang i retornant al seu lloc les coses encara servibles. Però, sobretot, han aportat l'abraçada solidària als qui ho han perdut tot. No seria just, evidentment, deixar d'esmentar els servidors públics que s'hi han abocat plenament des de la seva professió: policies, militars, bombers, tècnics, personal dedicat a reparar les vies de comunicació... Podem dir que, si bé ha estat molt fort el cop rebut, l'esperança comença a renéixer per a molts.

Els dies van passant i el perill de l'oblit —quan els afectats deixen de ser la primera notícia dels mitjans d'informació— pot fer que la soli-

daritat minvi. No hem de permetre que això succeeixi. La caritat cristiana té la qualitat de no ser oblidadissa, sempre està atenta a les necessitats de la gent, tant quan hi ha una emergència puntual com quan la necessitat perdura en el temps. Els efectes de la dana devastadora duraran molt temps i per això ens cal tenir present que sempre és l'hora de l'oportuna solidaritat.

Totes les diòcesis espanyoles han programat per a aquest diumenge, 24 de novembre, solemnitat de Crist, Rei de Tot l'Univers, una col·lecta a favor dels damnificats per la dana, que s'ha de fer obligatòriament en les celebracions dominicals de parròquies i comunitats. Tots en la comunió eclesial volem fer visible i tangible la nostra solidaritat amb els qui han sofert aquesta prova, amb el compromís de continuar treballant, per mitjà de Càritas i altres institucions solidàries, allà on hi hagi algú necessitós de la nostra caritat cristiana. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què signifiquen les escenes de pou a la Bíblia?

FRA BERNAT FOLCRÀ

Biblista

Les escenes de pou són repetitives a la Bíblia, en elles es produeix sempre la trobada dels patriarques i matriarques que acaba en matrimoni. Així s'esdevé amb Isaac i Rebeca (Gn 24,10-67), Jacob i Raquel (Gn 29,1-14), Moisès i Siporà (Ex 2,15-21). Aquests relats presenten, a més a més, la mateixa seqüència. 1) El personatge arriba a un pou després de fer un gran viatge. 2) Demana aigua o fa alguna acció heroica. 3) La promesa corre a casa per anunciar la trobada, i així el viatge és acollit per la família de la noia que, després d'aquesta hospitalitat, prepara les noces de la nova parella. Al cap. 4 de sant Joan, Jesús arriba assedegat al pou de Jacob i demana aigua a la samaritana. L'hora insòlita en la qual la dona surt a prendre l'aigua ja indica que aquest relat no finalitzarà amb les noces previstes a l'AT. L'hora sexta és la més calorosa, on a ningú se li acudiria anar a buscar aigua. Això sempre es feia al capvespre, quan fa fresca. Es tracta d'unes noces de natura ben diferent. Com als relats dels patriarques, la samaritana també surt corrents (deixant el càntir) al poble per anunciar als samaritans si aquell home que li havia dit tot el que havia fet no seria potser el Messies. Jesús és acollit pels samaritans i es queda dos dies amb ells. Al final, en lloc del casament d'un home i una dona, tenim aquesta meravellosa confessió de fe: "Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món."

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

El regne meu no és d'aquest món

Pontio Pilatus

MN. JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

riuscamps@yahoo.es

Il·lustració: Glòria Monés

La brevetat d'aquest passatge és clau per entendre què va passar realment en el procés endegat contra Jesús pels dirigents jueus. Jesús ha estat lliurat a Pilat per la seva pròpia nació i pels summes sacerdots. El primer que el proclamà rei en l'escrit de Joan fou Natanael, després que Felip el presentés a Jesús: "Tu ets el rei d'Israel" (1,49), títol equivalent al de Messies en hebreu. Més endavant, en l'escena dels pans, quan Jesús s'adonà que els 5.000 homes anaven a arrabassar-lo per proclamar-lo rei, es retirà a la muntanya ell sol (6,15). Tanmateix, els summes sacerdots han tingut tot l'interès a lliurar-lo a Pilat com un sedició que s'havia autoproclamat rei (19,12) i s'havia alçat en armes contra l'Imperi romà regit pel Cèsar. I Pilat ho deixà escrit en el rètol de la creu: "Jesús Natzoreu, el rei dels jueus" (19,19). Jesús refusa en absolut aquest títol: "El regne meu no és d'aquest món... el regne meu no és d'aquí", recalcant-li així que no tenia cap pretensió messiànica, com

s'esperava del Messies successor de David: "Si fos d'aquest món el meu regne, els meus guàrdies personals estarien esforçant-se per impedir que caigui jo en mans dels jueus." L'escriptor ho proposa com una condició irreal: Jesús no té guàrdies de cos, com tenien els summes sacerdots i els fariseus (7,32) i els guàrdies dels jueus que Judes s'endugué i que arrestaren Jesús (18,3.12). Pilat ha copsat que Jesús era rei, però aquest no accepta el sentit que pretenia Pilat: "Ets tu qui dius que soc rei." Jesús no és el Messies polític que hom esperava i que tan preocupava al governador romà. Jesús li diu a Pilat que no ha "nascut" per ser rei en la línia del Messies davídic, que encara avui enyorem, sinó "per donar testimoni de la veritat", d'allò que és real per a Déu, i no de la presumpta veritat humana que amb tanta facilitat deformem. Pilat s'escapoleix preguntant incrèdul: "Què és la veritat?", tot refusant el "testimoni" de Jesús. No pertany als homes que són "de la veritat". ■

Jesucrist, Rei de Tot el Món

Lectura primera

Dn 7,13-14

La seva sobirania és eterna

Lectura de la profecia de Daniel

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no pas-sarà mai, la seva reialesa no decaurà.

Salm responsorial

92

El Senyor és rei, va vestit de majestat.

El Senyor va vestit i cenyit de poder. *R.*

R. El Senyor és rei, va vestit de majestat.

Manté ferm tot el món, incommovible.

El vostre soli es manté des del principi, vós sou des de sempre. *R.*

El vostre pacte és irrevocable; la santedat, Senyor, escau a casa vostra al llarg de tots els temps. *R.*

Lectura segona

Ap 1,5-8

*El sobirà dels reis de la terra...
ha fet de nosaltres una casa reial,
uns sacerdots dedicats a Déu*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo soc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

Al·leluia

*Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Beneït el Regne del nostre pare David,
que està a punt d'arribar*

Evangelí

Jn 18,33b-37

Teniu raó: jo soc rei

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Enaquell temps, Pilat digué a Jesús: "Ets tu el rei dels jueus?" Jesús contes-

tà: "Surt de vós això que em pregun-teu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?" Respongué Pilat: "Jo, no soc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet." Jesús respongué: "La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes hau-

rien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí." Pilat digué: "Per tant, vols dir que ets rei." Jesús contestà: "Teniu raó: jo soc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2

Novembre

24. DIUMENGE

Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de Tot el Món (S), *Blanc*. Lectures: Daniel 7,13-14 / Salm 92 / Apocalipsi 1,5-8 / Joan 18,33b-37
SANTORAL: Andreu Dung-Lac i comp. mr.; Crisògon, mr.; Fermina, vg. i mr.; Flora i Maria, vg. i mr.

25. DILLUNS

Fèria, *Verd*. O bé, **Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr.** (ML), *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 14,1-3.4b-5 / Salm 23 / Lluc 21,1-4
SANTORAL: Erasme, mr.; Gonçal, b.

26. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: Apocalipsi 14,14-19 / Salm 95 / Lluc 21,5-11
SANTORAL: Conrad, b.; Joan Berchmans, rel.; Lleonard de Porto Maurizio, prev.; Silvestre, ab. i fund.; Sirici, p.

27. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Apocalipsi 15,1-4

/ Salm 97 / Lluc 21,12-19

SANTORAL: Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Basileu, b. i mr.; beat Ramon Llull, rel.

28. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Apocalipsi 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / Salm 99 / Lluc 21,20-28
SANTORAL: Caterina Labouré, rel.; Jaume de Màrchia, prev.; Mansuet, b. i mr.; Ruf, mr.

29. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Apocalipsi 20,1-4.11-21,2 / Salm 83 / Lluc 21,29-33
SANTORAL: Demetri, mr.; Il·lumina-da, vg.; Sadurní, b.

30. DISSABTE

Sant Andreu, apòstol (F), *Vermell*. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22
SANTORAL: Justina, vg. i mr.

El Sant 26 de novembre

Conrad de Constança

Nascut en el si de la famosa família Welf i fill del comte Enric d'Altdorf, Conrad va néixer als voltants de l'any 900. Va ser educat a l'escola de la catedral de Constança (Alemanya), i va ser ordenat de ben jove. La seva carrera eclesial va començar amb un nomenament a la catedral de Constança, fins que el 934 va ser elegit bisbe de la seu episcopal. Va donar la seva part de l'herència a l'Església i als pobres, i amb els diners de la família va construir i renovar moltes esglésies de la seva seu. Es diu que Conrad va acompanyar l'emperador Otó I a Itàlia el 962, en

un viatge que es va fer precisament per coronar-lo com a emperador. A més, també va fer diversos viatges a Roma i a Jerusalem, d'on en va extreure les idees per desenvolupar un nou pla arquitectònic a Constança. Va ser canonitzat l'any 1123 a la mateixa població de Constança, on hi ha la seva tomba, tot i que les seves relíquies van ser destruïdes durant l'època de la Reforma protestant. La canonització, en la qual van participar tres ducs, diversos comtes i una gran multitud de fidels, va tenir lloc el mateix dia de la seva mort, el dia 26 de novembre. ■

MN. JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de
Litúrgia ad instar facultatis
de l'AUSP

**“Per als Pares de l'Església, l'Advent és el temps privilegiat per iniciar-nos en el sentit de la temporalitat cristiana i comprendre'n el sentit”
(Jean Daniélou)**

L'actualitat de l'Advent

Som a les portes d'un nou Any Litúrgic. I l'iniciem amb l'Advent. És un temps de molta actualitat, perquè afecta una preocupació de la nostra societat. La relació amb el temps és sens dubte una de les dimensions més deteriorades de la societat actual. La societat està marcada pel ritme accelerat i pel consum del temps, pel regnat de la pressa i la urgència que pateix l'home a causa de la fugida del present cap a un progrés del futur.

“L'Advent com a forma de vida del cristià”, escriu el monjo benedictí Odo Casel. La forma de vida del cristià correspon així al triple caràcter de l'Advent. L'Advent, d'una banda, és un temps de preparació (la primera vinguda per Nadal) i un temps de projecció cap endavant (el final de la història). I entre el passat i el futur, l'Advent també és present. L'Advent recupera el valor del temps (passat, futur i present) i per això, recobra actualitat.

En la litúrgia actual, l'Advent adquireix un to més escatològic a l'inici i vinculant-lo amb el final de l'Any Litúrgic; i després té un to més natalici, del 17 al 24 de desembre. Thomas-J. Talley el descriu —de manera gràfica— com l'últim vagó de tren —com l'escatologia del final de l'Any Litúrgic—, que més endavant esdevé locomotora del tren; l'inici del nou

Any Litúrgic com si fos la “locomotora del temps”.

La vinguda intermèdia o present és el camí més realista entre la vinguda històrica per Nadal i la vinguda futura o escatològica: per poder estar atents a la vinguda de cada dia. En efecte, sempre celebrem el que “està venint”, justament perquè vivim en el present, i aquest està carregat ja de futur. I és en la litúrgia, particularment en l'Eucaristia, on “el Senyor ja ve en l'Esperit, en el misteri”, en paraules d'Odo Casel.

L'espera és l'actitud cristiana més excel·lent i la característica més distintiva de la nostra religió respecte de la temporalitat. El misteri de l'Advent coincideix amb el misteri del temps i de la història; és alhora una vinguda i una espera. Aquest esdeveniment fins a la Parusia. Aquest és el sagrament de l'Advent segons sant Bernat: la presència de Crist en aquest món, com a Salvador. És el Senyor, el mateix que, en el món, apleix la preparació de la seva última vinguda. Escriu Jean Daniélou: “Crist és viu i vivificant en la seva Església, de manera amagada, obscura, misteriosa, ja que el seu regnat no s'ha manifestat encara.” Allò que caracteritza el temps per al cristianisme és una certa totalitat del temps que l'Advent posa en evidència. L'Església és continuació del Verb encarnat per al temps i l'espai. ■

Homenatge a Mn. Antoni Oriol Vera

L'homenatge va ser intens i emotiu.

XAVIER PÉREZ GÓMEZ

Exalumne del Seminari Menor de la Conreria (1977-1983), membre de la comissió organitzadora

Dissabte 26 d'octubre es va celebrar a l'antic Seminari Menor de la Conreria (actual alberg de la Fundació Pere Tarrés) l'acte d'homenatge al que fou rector i vicerector del Menor entre el 1971 i el 1992, Mn. Antoni Oriol Vera, traspassat el 16 de gener del 2024, als 88 anys.

A les deu del matí, es va celebrar una missa presidida per Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona i antic alumne de la Conreria, i concelebrada pels també exalumnes Mn.

Valentí Alonso, Mn. Miquel Àlvarez, Mn. Joaquim Meseguer i Mn. Josep M. Turull, entre d'altres. En acabar l'Eucaristia, Jordi M. Herrero va fer lliurament d'una escultura de la Verge de l'Alegria, obra de la ceramista Roser Nadal, en record dels difunts que van passar per la Conreria.

Seguidament, va tenir lloc un emotiu homenatge a la sala d'actes de la casa, pràcticament plena amb prop de 200 persones. Hi explicaren els seus records el mateix Mons. David Abadías, Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa, Mn. Jordi Cussó, Mn. Francesc Romeu, Mn. Josep M. Turull, Joan Josep Masegosa i Jordi M. Herrero, tots ells exalumnes i dei-

xebles de Mn. Oriol. Igualment hi intervingué Mn. Antonio M. Reina, rector de la parròquia de Sant Miquel del Port, l'última en la qual va servir l'homenatjat. Cal dir que d'aquesta parròquia de la Barceloneta hi assistí un nombrós grup de feligresos, un dels quals també adreçà unes paraules. També hi fou present Mn. Agustí Viñas, que fou superior i professor del Seminari Menor durant molts anys.

L'acte fou presentat per Joan Trepà, professor al Seminari de la Conreria entre el 1976 i el 1998 i amic personal de Mn. Oriol, que tenia una vinculació especial amb la seva família. S'hi projectaren unes diapositives amb fotografies de la vida de Mn. Antoni i una simpàtica pel·lícula gravada el curs 1990-1991, on sortien professors i superiors del Seminari Menor. L'acte es va cloure amb dues cançons cantades i tocades amb guitarra per Gregori Sánchez, exalumne i exprofessor, en concret *Abril 74*, de Lluís Llach, i *Al·leluia*, de Leonard Cohen, que van ser molt aplaudides pel públic assistent, la majoria d'ells antics seminaristes, a més de familiars i amics.

També es va presentar el llibre biogràfic de Mn. Antoni Oriol, les vendes del qual es destinaran al Projecte Sostre (Càritas) de la Barceloneta. Després, va haver-hi un dinar de germanor a la mateixa Conreria. Va ser un dia molt intens i emotiu, ple de records i sobretot de sentit homenatge i agraïment a un sacerdot humil que passà fent el bé: Antoni Oriol i Vera (1935-2024). ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça i reserva ja amb els preus especials per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Leandre Amigó i Batllori

A l'article sobre Leandre Amigó i Batllori, publicat el 13 d'octubre passat a *Catalunya Cristiana* i escrit per Joan Pallarès-Personat, hi ha una equivocació. Al l'últim paràgraf s'explica que "publicà una dotzena de llibres. L'últim, el 1997, es titula *El batec d'una plaça: la plaça de la vila de Molins de Rei al llarg del temps*". Cal dir que aquest llibre va ser escrit per Joan Pi i Saumell, de Molins de Rei, cronista de la vila.

JOAN VILASECA FIGUERAS

Prego que disculpeu l'errada. En cap de les fonts consultades per elaborar l'article figura aquesta dada, només en una biografia que es pot consultar a la xarxa; d'aquí aquest error que agraeixo que rectifiqueu. Moltes gràcies.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Parlar fluixet

He comprovat que no serveix de res elevar el to de veu quan no et volen escoltar ni fer-te cas. No obstant, si parles fluixet i a poc a poc pots aconseguir una atenció més gran. Si ets un *pater familias*, prova a imposar la teva autoritat amb un xiuxiueig i veuràs com funciona. I així podríem seguir amb altres exemples i casuístiques. L'únic inconvenient és que, amb el soroll imperant de la nostra civilització, si ja és difícil que t'escoltin encara que cridis, tal vegada acabis parlant a les parets.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

L'austeritat com a valor

Giovanni Bernardone, nom de naixement de sant Francesc d'Assís, que va optar per una vida allunyada del "tot i ara", de l'extralimitació, de la cobdícia i del consumisme desbordat, ens ofereix una bona mostra del que vol dir entendre l'austeritat com un valor. Entendre que poc és molt i que massa sempre serà insuficient. Que hem nascut i crescut, *fratelli tutti*, en l'ordre del repartiment.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Pobres: pregàries-berenars

Hem celebrat, el 17 de novembre, la VIII Jornada Mundial dels Pobres amb el lema "La pregària del pobre puja fins a Déu". La idea d'impulsar aquesta jornada va sorgir el 13 de novembre del 2016, durant el tancament de l'Any de la Misericòrdia i quan a la basílica de Sant Pere, el Sant Pare celebrava el Jubileu dedicat a les persones marginades.

En acabar l'homilia, Francesc va expressar: "Voldria que avui fos la jornada dels pobres." Des de llavors, se celebra entorn d'aquesta data.

En el seu missatge d'enguany el Papa ofereix tres invitacions: primera, que "prenguem consciència de la presència dels pobres a les nostres ciutats i comunitats, per comprendre'n les necessitats"; segona, que "aprenquem a pregar pels pobres i a pregar juntament amb ells, amb humilitat i confiança"; tercera, que "centrem activitats pastorals en l'atenció a les necessitats dels pobres als barris mitjançant signes concrets. I una 'atenció espiritual' més seriosa vers tots ells".

En algunes diòcesis d'Andalusia s'han celebrat, com a pòrtic de la jornada, pregàries i berenars. El 14 de novembre la parròquia de Santa Lluïsa de Marillac, de la capital cordovesa, va celebrar un acte fratern, "un espai de pregària i berenar" juntament amb les persones i famílies a les quals acompanya la parròquia. Va ser un acte emotiu. Primer, la pregària, amb la lectura de la Paraula i, tot seguit, un berenar fraternal, que va transcórrer en un col·loqui animat.

Aquestes "pregàries-berenars" s'han celebrat en altres parròquies i comunitats. Han estat una forma "d'unir-se als pobres", pregant per ells, com demana el Papa, i mirant de posar en marxa "iniciatives concretes que ajudin els pobres, i també per reconèixer i donar suport a tants voluntaris que es dediquen amb passió als més necessitats".

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Sagrat Cor de Vistabella, la joia de Josep Maria Jujol

L'exposició "L'obra de Jujol a Vistabella" es pot visitar fins al 15 de desembre

JOAN BORONAT

Tarragona

Fotos: Joan Boronat

ROGER MIRALLES
"El visitant podrà copsar i interpretar tot allò que ha vist en contemplar l'església, a través de la documentació i el disseny"

Diu el Salm: "La pedra que rebutjaven els constructors, ara corona l'edifici." Tot el contrari del que practicava l'insigne arquitecte i constructor Josep Maria Jujol, que les aprofitava totes, no només les pedres, sinó tota mena de materials de rebuig, per transformar-los en art, en el seu estat més pur, "i ara els nostres ulls se'n meravellen", com continua dient l'evangelista de Mateu.

L'obra de Jujol a Vistabella és la magnífica exposició que mostra com l'arquitecte tarragoní Josep Maria Jujol i Gibert va concebre i edificar l'església del Sagrat Cor de Vistabella, el nucli pertanyent al municipi de la Secuita, la joia jujoliana integral, atès que és l'única obra projectada i acabada pel mestre modernista.

A l'interior del temple es pot admirar aquesta exposició comissariada per Roger Miralles Jori, director de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de la Universitat Rovira i Virgili (URV), mostra que romandrà oberta al públic fins al 15 de desembre, visitable els caps de setmana i festius, de 10 a 14 h. De dilluns a divendres, amb reserva a: aj.secuita@altanet.org o al telèfon 977 611 454.

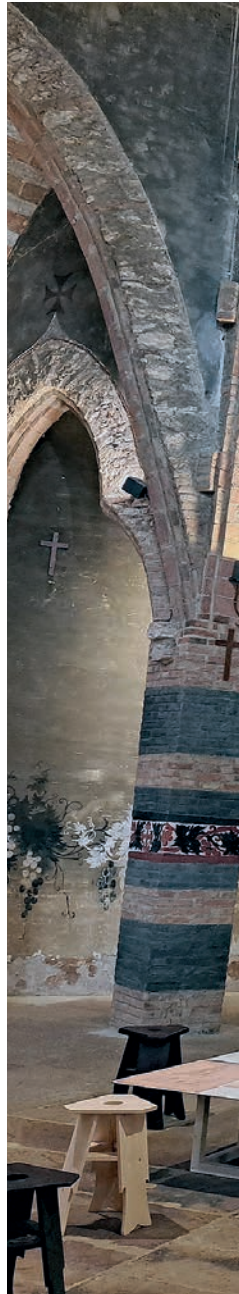
Se'ns brinda l'incomparable oportunitat de conèixer el valor d'aquesta obra de característiques excepcionals, just quan s'acaba de celebrar el centenari de la construcció del temple del Sagrat Cor i es commemora el 75è aniversari de la mort de Jujol.

A l'exposició, es poden veure diversos dibuixos que descriuen com Jujol pensava fer l'església, els canvis introduïts i l'evolució de l'obra en ge-

neral. En destaca un recull de dibuixos inèdits dels quals Jujol Jr. va fer donació. Com indica Roger Miralles, "s'explica aquesta obra rellevant i la vigència de la seva arquitectura". Afegeix que qui visiti la mostra "podrà copsar i interpretar tot allò que ha vist en contemplar l'església, a través de la documentació i el disseny" que s'exhibeix en una gran taula a la nau central. També hi són exposades tres maquetes construïdes per l'estudiant d'arquitectura de la URV, Sadibou Sow, en les quals es veu l'evolució del projecte de Jujol, que va tenir el punt de partida en la primera maqueta corresponent a l'encàrrec de bastir una capella per al cementiri de la Secuita, que mai es va executar, "per aconseguir una església amb nau central, de creu grega i marcant les capelles laterals gràcies a uns arcs lobulats que fan de separador", comenta Miralles.

Jujol va concebre una església a partir d'un quadrat en planta, va destruir la cantonada per posar-hi l'entrada, va concebre l'estructura per dibuixar dins el quadrat girat una creu i el va alçar el més amunt possible. El resultat va ser una església de planta central de creu grega, i en va elevar l'estructura amb arcs parabòlics més de 15 metres amb el campanar al centre.

Igualment, a l'exposició hi ha elements mòbils que Jujol va anar fent, com la creu de l'altar del 1925, els canelobres o el tabernacle per treure el sant en processó. D'altra banda, una tauleta de suport informàtic mostra imatges ben curioses del procés constructiu de l'església i que va fer el llavors rector, Joan Llobet.

Vistabella és considerada la joia jujoliana integral.

La construcció es va fer amb pedres de marge que s'anaven a buscar al camp després de llaurar-lo. S'explica que quan anaven a l'obra es classificaven, algunes servien per muntar els murs de l'església, altres per coronar-la fent un perfil muntanyenc a cada paret. De l'aprofitament i reciclatge de materials fútils que feia Jujol en dona idea el fet que el mestre va utilitzar llaunes de llet condensada per construir una làmpada de davant l'altar del Santíssim. I és que Jujol va bastir de cap a peus "aquesta obra humana, no pas pensada en la monumentalitat", admet Roger Miralles. Una obra sorgida "del poble i per al poble" bastida entre la prestació personal dels uns i la capa-

citada econòmica dels altres.

La visió contemporània de l'obra es pot trobar en el recull d'imatges del reconegut fotògraf del món de l'arquitectura Iwan Baan. El resultat són 16 fotografies que s'exposen al voltant de l'església, a l'exterior, en vuit punts repartits pel petit poble, per tal que el visitant vegi el temple amb el paisatge que construeix, i que entengui com Jujol construïa el territori on habitava.

L'enginyer transformador de Josep Maria Jujol fou reconegut pel recordat poeta Joan Brossa, quan va escriure sobre l'arquitecte: "Honri la terra, en l'ampli cel de pedres, parets i ferros, qui ha fet amb vidres, deixes i fustes tal festí de formes." ■

El Dr. Roger Miralles explica el contingut de l'exposició.

Restauen la talla gòtica de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc

L'actuació ha consistit en la recuperació de la policromia

Els treballs de conservació i restauració s'han perllongat durant un mes i escaig.

JOAN BORONAT
Tarragona

La imatge de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc llueix tota la seva esplendor un cop finalitzats els treballs de conservació i restauració, el dia 25 d'octubre, els quals s'han perllongat durant un mes i escaig.

L'actuació, a càrrec dels restauradors Voravit Roonthiva i David Silvestre, ha consistit en la recuperació de la policromia de la talla d'alabastre, desgastada pel pas del temps "i per les característiques i funció processional de la imatge", explica Roonthiva. El procés restaurador s'ha basat en la neteja superficial de l'escultura per

evitar més aixecament i descohesió de la policromia. Per tant, "ha estat un treball molt entretingut el fet de reintegrar la policromia i restituir-la per tapar les clapes que havien quedat", admeten els especialistes. El restaurador comenta que la fixació policromàtica s'ha efectuat "amb el mateix criteri emprat en l'aplicació de materials, com l'estuc tradicional per tapar superfícies caigudes i pigments en els acabats".

La darrera restauració de la imatge es va fer l'any 2009 amb motiu de la celebració del centenari de la coronació canònica de la talla de la Mare de Déu de la Serra. Es preveu que d'aquí a dos anys, el setembre del 2026, la imatge torni a sortir en processó, deu anys després de la darrera vegada, en el marc de les Festes de la Serra i ho pugui fer en les més bones condicions de conservació. Per aquest motiu, un cop enllestida la tasca restauradora, es farà un seguiment de la intervenció per espai d'un any, amb la finalitat d'avaluar l'evolució de la feina feta.

El cost de la restauració, encara per quantificar, serà assumit per la parròquia de Montblanc, segons ha indicat el plebà, mossèn Josep M. Alegret, per bé que no descarta obrir una col·lecta per a aquest fi, atesa la gran devoció que professen els montblanquins a la Verge de la Serra. És venerada al santuari situat al capdamunt del turó del mateix nom, centre de culte i atenció espiritual, "obert també a la pregària en dies feiners", comenta Alegret.

La imatge de la Mare de Déu de la Serra és una talla gòtica d'alabastre policromada de principis del segle XIV de mida real. Mesura 175 centímetres i pesa 371 quilos. Segons afirma Voravit Roonthiv, la seva autoria és atribuïble a l'escultor francès Pere de Bonull. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

La IA provoca un insaciable consum d'energia que comença a preocupar

Flickr / John B. Fotografia

Fotografia generada amb intel·ligència artificial.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Encara que tothom digui que s'ha de considerar benvinguda la intel·ligència artificial (IA), cosa que també nosaltres creiem que cal acceptar, no podem deixar de banda els aspectes negatius o perjudicials que comporta, per posar-hi remei en la mesura que sigui possible. Un d'aquests aspectes és la quantitat d'energia que està gastant ja ara i amb la previsió que això anirà augmentant. I per què diem que aquest dispendi energètic ens ha de preocupar? És clar que el

simple consum d'energia no es veu que ens afecti gaire per a la vida ordinària, però si ens fixem en les conseqüències que això suposa ja és una altra cosa. I una d'aquestes conseqüències és que afecta el canvi climàtic, que, com sabeu, augmenta la temperatura global, que sí que és perjudicial per al planeta. Doncs bé, el que diem de les IA encara farà que creixi més.

Un estudi revisat per experts ens diu que el 2027 el consum d'electricitat per part de les IA pot arribar a ser el 0,5% del consum mundial. Això representa aproximadament el que en consumeix en un any una gran nació com, per exemple, Argentina. La demanda d'electricitat als Estats Units podria augmentar en un 20% el 2030, segons els analistes de la Wells Fargo. I un altre estudi diu

que el conjunt energètic dels centres de dades passarà del 3% actual al 8% també el 2030.

Els gegants tecnològics s'afanyen per controlar el seu consum d'energia. Però ja fa uns anys que les grans empreses Microsoft, Google, Amazon i Meta van anunciar plans per construir nous centres de dades a Indiana. Centres que saturarien la xarxa elèctrica, segons diuen alguns. Pensem que, per exemple, les demandes de Google l'any passat van superar en un 48% les de l'any 2020.

Així, doncs, encara que és cert que l'auge de la IA està generant grans beneficis per a algunes empreses, no podem dir que aquest augment sigui bo per a tothom. Sapiguem-ho i siguem també nosaltres cautes en fer ús de la intel·ligència artificial. No hi val un exercici exagerat. ■

GENT DE CASA

Joaquim Gomis Sanahuja

Joaquim Gomis va posar en marxa revistes tan rellevants com "El Ciervo" o "Foc Nou".

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Germà de Llorenç i Joan, Joaquim Gomis Sanahuja va ser eclesiàstic, teòleg i periodista que havia nascut a Barcelona, al barri de Sant Gervasi, el 20 d'abril del 1931. Estudià al Seminari de la ciutat i acabà a Salamanca i a Roma, ordenat sacerdot als 26 anys.

Amb els seus germans i la seva cunyada, Roser Bofill, el 1951 va engegar la revista *El Ciervo* i, molts anys després, *Foc Nou*. Va dedicar-se al Centre de Pastoral Litúrgica des del 1965 i dirigí durant dues dècades la publicació *Missa Dominical*, però sobretot en aquells anys seixanta va contribuir a Catalunya a la renovació litúrgica emanada del recent celebrat Concili Vaticà II.

També va escriure diverses obres sobre el Concili i temes d'Església. Va ser un gran admirador de sant Joan XXIII i del papa Francesc, al qual va veure en el pontificat en els darrers moments de la seva vida. Pel que fa al

tema del Concili, va tenir l'oportunitat de viure'l en les sessions preparatòries en el seu breu pas d'estudiant a Roma.

Secularitzat l'any 1991, no va abandonar les seves tasques i es va convertir en un dels millors analistes de la realitat eclesiàstica a Catalunya, i va continuar treballant fins al darrer moment de la seva vida.

Moria Joaquim Gomis el 20 de desembre del 2013 a Sant Just Desvern, als 82 anys. La cerimònia de comiat es va celebrar a la parròquia local, en la qual ell havia fet la primera estada com a sacerdot i hi havia deixat un gran record. ■

EQUIPO SAN PABLO
(text i dibuixos)

Mi primer libro de... Historias de la Biblia
San Pablo, 2024, 28 pàg.

Amb coberta encoixinada i pàgines de cartró, les acolorides i expressives il·lustracions donen vida a personatges i esdeveniments bíblics, des d'Adam i Eva fins a la Resurrecció.

ELISENDA ROCA (text)
i BETOWERS (dibuixos)

Mia Fantasia. Hi ha fantasmes al castell!
Combel, 2024, 120 pàg.

La Nereida, germana de la Flor-deneu i tieta de la Mia, els convida a passar uns dies a Mallorca. Aquí viu la seva família i la cosina de Mia, l'Aina. Viu en un castell aparentment abandonat, però res no és el que sembla...

FRANCESCA MASCHERONI
(text) i **FABRIZIO ZUBANI**
(dibuixos)

¿Me lees un cuento de Navidad?
Paulinas, 2024, 105 pàg.

Vint-i-cinc contes de Nadal per llegir, un per a cada dia de desembre, i cadascun d'ells acompanyat d'una fitxa que ofereix manualitat, receptes i curiositats sobre el Nadal.

MATTHEW CORDELL
(text i dibuixos)

Mel i Mató van al museu
Baula, 2024, 80 pàg.

En Mató ha rebut una invitació del Museu de Moonville per a la Gala dels Mecenes i demana a la Mel que l'hi acompanyi. Mentre en Mató gaudeix amb els objectes del museu, la Mel s'avorreix una mica...

MERCÈ CANALS (text) i ROGER ZANNI (dibuixos)

Tothom té un talent!
Cruïlla, 2024, 38 pàg.

En Jacob és un artista del dibuix, l'Olívia és la reina de les matemàtiques i en Timó sap tocar tota mena d'instruments. I la Simona? Ella sap fer una cosa millor que ningú: escoltar els altres.

ANTONIO BUDRUNI (text) i TAF (dibuixos)

L'Alguer, 1412. La victòria!
Edizioni del Sole, 2024, 50 pàg.

Iniciativa d'Obra Cultural de l'Alguer i Plataforma per la Llengua, aquest és el primer còmic en alguerès, basat en els rellevants fets històrics que s'esdevingueren la nit del 5 al 6 de maig del 1412.

CRÍTICA DE CINEMA

Una arma com a símbol de pau?

MONTSE CLAVERAS
*Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió*

Bhutan és un petit país situat al sud d'Àsia, a la serralada de l'Himàlaia. Es diu d'ell que és el país més feliç del món. Potser és perquè els seus habitants viuen de manera senzilla i humil. Tenen el que necessiten per dur una vida ordenada i en pau. Tenen dos fars que els guien. Un, civilment, el rei; l'altre, espiritualment, el lama. No volen res més.

Per què han de canviar el que ja els va bé?

L'any 2006, el rei Jigme Singhye Wangchuck decideix abdicar després de 34 anys de mandat. Qui sap si influït per la cultura del país on es va educar, els Estats Units, es disposa a canviar el règim monàrquic de tota la vida, per una democràcia.

Això suposa un xoc, un daltabaix en la vida dels bhutanesos. Aquella vida tranquil·la, de sempre, es veu sacsejada. Les seves tradicions ancestrals queden alterades, modificades davant del capitalisme, en certa

mesura inhumà, i la modernitat.

Una família dividida a causa dels diferents punts de vista i ideals polítics. Una noia, representant del govern, prepararà els ciutadans per a la propera votació.

Un jove estranger cercador d'un rifle, peça de col·leccionisme, es veurà involucrat en una epopeia que no és la seva. Un monjo que cerca, obedientment, una arma per al lama.

I hom es pregunta: el símbol del pacifisme demana el símbol de la violència? Un rifle? Per què?

El misteri romandrà al llarg del film. Al final, el desenllaç: una reflexió teològica, filosòfica i, sobretot, humana.

El papa Francesc assenyala que la pau requereix saviesa, audàcia i determinació. El lama afegeix a aquests tres adjectius un de nou: la creativitat en acció: "Cal enterrar les armes si volem la PAU." ■

AMB BON HUMOR

"EL MONJE Y EL RIFLE"

DIRECCIÓ: Pawo Choyning Dorji

GUIÓ: Pawo Choyning Dorji

REPARTIMENT: Harry Eichhorn, Tandin Wangchuk, Tandin Phubz, Choeying Jatsho, Pema Zangmo Sherpa, entre d'altres

Drama, aventures

Bhutan, 2023

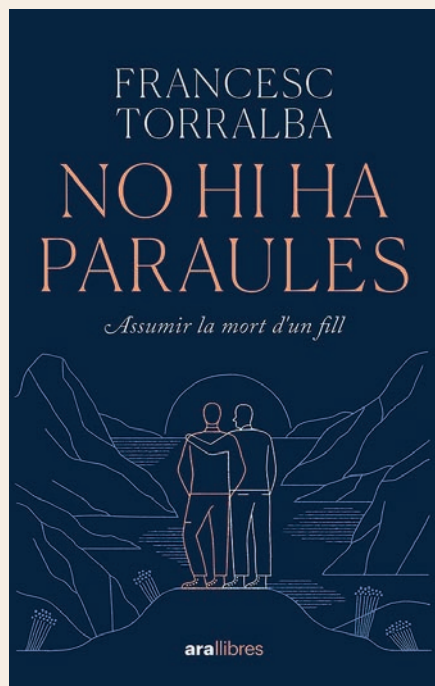
107 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Bàlsam d'ajuda i esperança

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**
Llibreter

FRANCESC TORRALBA

No hi ha paraules. Assumir la mort d'un fill

Ara Llibres, 2024, 224 pàg.

Tot i pressentir que era un llibre per llegir pausadament, no va ser així. En comprar-lo i arribar a casa, pensava fullejar-lo i més endavant fer-ne una lectura reposada. Impossible. Amb dos dies ja el tenia llegit i subratllat, tot i que això no és impediment perquè resti a la taula de lectura per rellegir-lo amb més profunditat.

Sil' autor ja diu que no hi ha paraules, entendreu que les que jo us escric no tinguin la força de convicció que es mereix un tema tan costerut com la mort "fora de temps", segons la nostra concepció de la vida.

No és gens estrany que en Francesc hagi deixat passar un temps per poder escriure sense burxar en el dolor i des de la tranquil·litat anímica, com diu ell mateix. També diu que està escrit des del cor; jo hi afegiria que arriba al cor i asserena l'esperit.

Aquesta necessitat d'escriure i testimoniar des de la pròpia i dolorosa experiència, a mi, i espero que a vosaltres també, m'arriba com un preciós regal i una motivació per entendre millor la vida, preciosa, però de la qual no sabem el límit. Des de la meua senzillesa de lector, penso regalar aquest llibre a amics i amigues que han viscut aquest trauma de perdre la companyia d'un ésser estimat i penso que ho he de fer amb una conversa o un acompanyament silenciosos. No pot ser d'altra manera.

Se'ns diu que "recordar és tornar a passar pel cor el que ja hem viscut". Cert, però cal fer-ho des de l'estimació perquè "viure sense estimar no és viure; és senzillament sobreviure", i l'autor ens recomana i ens dona raons d'esperança per viure i deixar enrere la perniciosa ràbia. És millor la gratitud pel que hem viscut amb la persona estimada que no pas caure en l'absurd que ens en pot prendre l'essència.

Certament, hi ha molta saviesa en aquest llibre que, per a molts, serà motiu de reflexió i serenor i, per als qui directament han rebut la dura sotragada, pot ser un bàlsam d'ajuda i fins i tot d'esperança, perquè no hi ha paraules, però sí el record amorós de qui tant s'ha estimat. ■

UN NOU LLINDAR

Nous aires d'esperança

Amb la festa de Crist Rei, aquest cap de setmana tanquem l'Any Litúrgic i ens preparam per començar el proper cap de setmana el temps de l'Advent. Necessitem respirar al ritme de tota l'Església després d'un Sínode que ens afecta a tots, a més d'haver-hi participat des de les diòcesis.

Volem fer-ho respirant els nous aires d'esperança que, per l'acció de l'Esperit Sant, ens han d'arribar i contagiar també a nosaltres, en aquests temps d'una nova època. Com diu el papa Francesc, "el Senyor ressuscitat ens crida a ser testimonis del seu Evangeli, abans amb la vida que amb les paraules".

El document final del Sínode ens pot ajudar —com tot el que s'ha fet durant aquests darrers anys— a assenyalar els passos a fer. Deixem-nos il·luminar i atreure per la invitació a caminar junts cap una Església sinodal, de comunió, de participació i de missió. Ens diu aquest document que "vivint la conversació en l'Esperit, escoltant-nos els uns als altres, percebem la seva presència enmig nostre: la presència d'Aquell que, donant-nos l'Esperit Sant, segueix suscitant en el seu Poble una unitat que és harmonia en les diferències".

Estem en el moment de refer actituds i amb humilitat proposar-nos caminar junts i aprendre a dialogar, deixant que l'Esperit del Senyor ens guï per construir ambients favorables a crear vida de comunitat, que sigui expressió del que realment ha de ser l'Església. El papa Francesc, citant unes paraules de Madeleine Delbrêl ("hi ha lloc on bufa l'Esperit, però hi ha un Esperit que bufa en tots els llocs"), ho veu tot com un do de l'Esperit Sant, que "és el qui crea l'harmonia, Ell és l'harmonia". Demanem aquest do per a les nostres Esglésies.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Pilarín Bayés, Joan Boronat, Montse Claveras, Pere Fàbregues, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Jordi Font, Carme Escales, Antonio Gil, Lluís Martínez Sistach, Ignasi Miranda, Viqui Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Carles Nicuesa, Joan Pallarès-Personat, Xavier Pérez, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Solà, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****CASA DE BETÀNIA**El **diumenge 24 de novembre**, a
les 10.00, recés amb fra Francesc
Sánchez, o.f.m. cap., sobre *Conocimos
el Amor de Cristo, así cambió nuestra vida
¿y la tuya?* (tel. 933 751 102).**MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE
SANTA MARIA**El **diumenge 24 de novembre**, so-
lemnitat de Crist Rei, a les 17.00,
missa (passeig Vall d'Hebron, 256 -
Barcelona).**PARES TEATINS**El **diumenge 24 de novembre**, a les
17.00, concert de Nadal a favor de la
Fundació Manos Providentes; el **di-
jous 28**, a les 20.00, concert solidari
per a la Fundació Fàtima (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona).**XV JORNADES BÍBLIQUES**El **dilluns 25 de novembre**, a les 19.45,
a la parròquia de Sant Domènec de
Barcelona, diàleg *Les paràboles de la
misericòrdia* amb Pere Pardo i Quique
Fernández; el **dimarts 26**, a les 17.30,
a la parròquia de la Mare de Déu de la
Medalla Miraculosa de Barcelona, *Bí-
blia per a catequistes i les paràboles de l'AT
i la relació amb les de Jesús*, amb Enrique
Grau i Quique Fernández; el **dimecres
27**, a les 20.00, missa solemne de la
Mare de Déu de la Medalla Miraculosa,
a la seva parròquia; el **divendres 29**,
a les 20.45, a la mateixa parròquia,
escola de pregària *L'esperança en les
paràboles*.**MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL**El **dimecres 27 de novembre**, a les
18.30, projecció de *Io, Capitano* a Cris-
tianisme i Justícia de Barcelona. Pre-
senta: M. del Carmen de la Fuente,
directora de Migra Studium.**INSTITUT MOUNIER CATALUNYA**El **dijous 28 de novembre**, a les 19.00,
conferència *La relació entre la ciència
i la fe en el s. XXI* amb Ricard Casa-
desús i Bonaventura Pedemonte a la
Federació de Cristians de Catalunya
(c/ Calàbria, 273 - Barcelona).**ESCOLA DE TEOLOGIA DEL
MARESME**El **dijous 28 de novembre**, a les
19.00, Jaume Duran tracta sobre *La
resurrecció dels morts i la vida eterna* a
la parròquia de Sant Josep de Mataró.**CRISTIANISME I JUSTÍCIA**Els **dijous del 28 de novembre al 19
de desembre**, a les 19.00, curs *Pau
i espiritualitat cristiana* amb Josep M.
Margenat (c/ Roger de Llúria, 13 -
Barcelona).**ASRESOLA**El **dissabte 30 de novembre**, a les
10.00, presentació de l'Associació
per a la Reinserció Sociolaboral a
l'església de Santa Anna de Barce-
lona.**MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LES**El **dissabte 30 de novembre**, a les
10.00, recés d'Advent *Alceu el cap ben
alt* amb la Gna. Conxa Adell (activi-
tatspuelles@gmail.com); a les 19.00,
vetlla d'Advent (c/ Anglí, 55 - Bar-
celona).**Girona****CATALONIA SACRA**El **dissabte 30 de novembre**, a les
12.00, visita guiada *Sant Esteve de Ca-
napost, fe i història* amb Daniel Punse-
tí. Reserves: tel. 693 720 202.**Lleida****L'OLIVERA**El **dilluns 25 de novembre**, a les
18.30, cloenda dels 50 anys de L'Oli-
vera i presentació del llibre de la
seva història a l'Institut d'Estudis
Ilerdencs de Lleida.**Sant Feliu de Llobregat****MOSTRA DE CINEMA ESPIRITUAL**El **diumenge 24 de novembre**, a les
10.30, projecció de *The quiet girl* a la
Casa de Cultura d'Olesa de Montser-
rat. Presenta: M. Carme Manzanares,
educadora social.**BIOÈTICA**El **diumenge 1 de desembre**, a les
19.00, conferència sobre *Reproducció
assistida* a la parròquia dels Sants Just
i Pastor de Sant Just Desvern.

La Berta Fusté, a la dreta, conversant amb el pare abat de Poblet, el pare Borja i dues organitzadores més del recés.

BERTA FUSTÉ

Organitzadora del recés d'Advent per a joves a Poblet

“La pregària i la vida monàstica són una gran font d’inspiració”

MACIÀ GRAU

El cap de setmana del divendres 29 de novembre al diumenge 1 de desembre, té lloc al monestir de Poblet un recés d'Advent per a joves de 20 a 40 anys. El recés permetrà als participants viure una experiència monàstica acompanyats pels monjos de Poblet, i per això el lema és “Apropa't a la vida monàstica”. Una de les organitzadores és la Berta Fusté, que reconeix que aquest recés serà una molt bona oportunitat per “aturar-se i descansar en el Senyor”.

L'última vegada vau organitzar el recés a Tiana, ara heu escollit Poblet. Per què Poblet?

Fa uns mesos, quan vam començar a parlar que ens agradaria tornar a organitzar un recés, va sortir la idea de fer-lo en un monestir. És un lloc força entranyable, diferent dels llocs on hem anat o on solem fer els recessos i ràpidament vam arribar a la conclusió que gaudir d'un cap de setmana en un lloc tan profund i de tanta pau era una bona idea per parar, desconnectar i gaudir d'uns dies amb el Senyor.

Els monjos participaran en el recés? Com serà la seva participació?

Els monjos hi participaran de forma activa i també ens acompanyaran, tant com puguin, les monges del monestir de Vallbona. De fet, hem volgut que hi participin uns i altres ja que ens captiva la seva forma de viure; el seu dia a dia, la seva organització, el perquè d'aquesta vida monacal i no una altra... i considerem que la seva participació fa molt més atractiva la nostra estada al monestir. Els monjos i les monges

ens aniran fent xerrades introductòries del sentit del silenci i el ritme pausat monàstic, com també sobre la litúrgia de les hores i com aquesta ens pot ajudar a pregar i també sobre la seva vocació monacal seguint la Regla de sant Benet. Podrem aprofundir també parlant amb ells i, si el temps acompanya, diumenge al matí farem un passeig pel voltant del monestir on ens faran una xerrada sobre el treball i l'espiritualitat.

El recés està centrat en la vida monàstica. Què pot aportar als joves viure durant uns dies com ho fan els monjos?

Gaudir d'un cap de setmana en un lloc de tanta pau ens ajuda a desconnectar de la nostra vida aтраfegada i a centrar-nos i conèixer la vida monacal d'oració i contemplació. Et permet trencar amb la rutina i transportar-te en un espai de recolliment i dimensió fora del temps vivint una experiència de recerca espiritual. Es tracta d'una experiència nova, poc comuna penso, que val la pena gaudir-la amb plenitud i per això considerem important que els monjos ens acompanyin durant el cap de setmana i que nosaltres puguem participar amb ells, entre altres moments, de la litúrgia de les hores, des de les matines fins a les completes.

Serà gaire diferent del de l'any passat? Quins canvis heu previst per a aquesta ocasió?

No crec que sigui un recés gaire diferent del de l'any passat ja que continua sent un recés en silenci amb xerrades, meditacions i pregària personal, moments de descans, etc. Tot i així, el fet que sigui un recés en un monestir i que anem al ritme dels monjos i de la seva mà en la preparació, fa que tinguem en compte el seu dia a dia, els seus horaris i el seu ritme. Com a novetat, podem dir que resarem seguint la litúrgia de les hores, forma en la qual no estem acostumats i, en general, desconeixem, i que és un tret característic d'aquest recés. Creiem que la pregària i el ritme lent ens pot fer de font d'inspiració.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran, amb afecte, professionalitat, seguretat, ètica i molt d'amor per les persones i per la nostra professió.

“
Des que soc a Los Tilos, he tornat a gaudir de cada dia. Aquí em cuiden, m'acompanyen i, el més important, em sento com a casa.
”

“
Prendre la decisió de portar el meu pare en una residència no va ser senzill. Però quan vaig conèixer Los Tilos, vaig saber que estava fent el correcte.
”

“
Hi he trobat una nova llar, amb amics, activitats i persones que em cuiden com si fos de la família. Ara, gaudeixo cada dia, amb la seguretat que estic en les millors mans.
”

 Los Tilos
Residencia Centro de día
3a. Edad
Potenciación Vital de la 3a. Edad